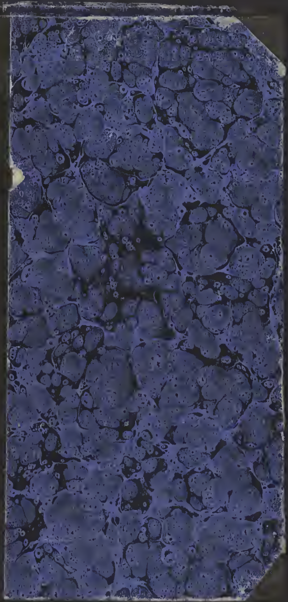

PSALTERIUM TRIUMPHALE.

edur

UPPRISU Psaltare,

Ut Af

Dijrdarfullum Upprisu Sigri vors

DRottins JEsu Christi

med Lærdooms-fullri Textans

Utskijringu.

giordur

Af

Sal. HErra

Mag. Steini Jons Syni

Biskupi Hoola-Stiptis.

Editio VI

Selst Alment innbundid 8. Fiskum.

Prentud aa Hoolum i Hialtadal

Af Jooni Olafssyni.

Anno 1771.

Til Lesarans.

Medal þeirra mörgu ågiætu Psalma-Flocka þricktra og Oþricktra, sem i þessu Landi hafa giördir verid, mar maklega reikna þessa 40. Psalma, wt af Uppriſu Hiſtoriu vors DRottins JESU Christi, hvoria orkt hefur Saal. Biſkupinn Herra Steinn Jons Son og fyrſt wtgefid 1726. Þo þeir nockrum ſinum hafi þricktir verid, merki eg aungvu ſijdur, ad margir gyrnaſt þaa ſomu, og læt þvi þaa nu i HErrans Nafni wtganga, þeim til Gudrækilegrar Uppbyggingar, ſem nema vilia og þaa um Hond hafa. Hoolum Dag 23. Maii 1771.

Giſle Magnus Son.

Blijſur

Vijsur þess Æruverduga og miög-vel
Gaafada Kiennimanns
Sr. Benedix Jons Sonar
Ad Biarna-Nesi.

MEistara Mal af Christo,
(Meistara Lijfs) sem treystum,
Meistara-Menni ad Lystum,
Meistari Steinn uppreisti,
Siest hier af Saung-Book fyrstri,
Setst a Prent Guds Verk mesta:
Betst er ad Börninn þyrstu
Bresti alldrei þann Lestur.

Leid i Grof laugadann Bloodi
Leiddi JEsum Kross-meiddann,
Heidurs Skalld þessarar Þioodar;
Þreidi Foolk, Gud nam deydast:
Beid um Stund: Blijdu Lioodinn,
Breiddu a Prent Fior sneiddann:
Greidann Veg wr Grof froodur,
Greiddi Herra Steinn Oneyddur.

Seck-Pijpu hanns fagra a Flacki
Feck eg siar med Gull-Hleckium:
Geck um Land, dijrst Ord: drack eg,
Drecki nu Foolk um Becki:
Ecki er smaatt gefid ad smacka,

Smeck-

Smeckur Liifsins aan Hneckiu,
Flecklausann Pioodinn þacki,
Þecki Giof Frwr og Reckar.

Bialla er þad snidug snillinn,
Sniallroomud a Lands-Palli,
Gallalaus, Froodleiks Fylli,
Fallegri heyrdi eg valla:
Kalla eg hun Christnum dilli,
Kiallari er Liifsins Salla,
Miall-fagra hvor einn hylli,
Hallist ad henni allir.

Veit eg hier ad viss Maati,
Veitist Huggunar Teitum,
Fleitifullt frami er laatid,
Feiti og Mergiar ad neyta:
Beit græns Haga bijdst graatnum,
Breitast so Harma-Reitir,
Þreiting Bols hverfur i Hlaatur,
Heit Bæn og Trw þess leita.

Beidi eg Gud og Mann bædi,
Ad breida a oss i Neydum
Eyding Mootgangs og Mædu,
So meidunst ecki i Reidi:
Deydi Sorg, graatna grædi,
Greidi Veg Liifs a Skeidum,
Leidi til Himna Hæda,
Heidur hans aldrei sneidist.

* * *
* * * * * *

Psalmar wt af Upprisu Hist-
lu Vors, DRottins JEsu Christi.

I. Psalmur.

Um̃ Kviñurnar, þeirra Smyrsla Kaup og Utgaungu.

Allfagnrt Lioos oss byrtist bratt, etc.

UPPriis, mijn Sæl, þvi upprisinn er nu JEsus Brwdgumi þinn, upprijs mitt Hiarta einnin med, upprijsi Mæl og Hugskoted.

Upp mijn Harpa og Hlioodfæri, Heilagt Sigur-Vers byriandi, innra skal jafnt og wtvortes, allt hvad med mier er, gæta þess.

Sancte Pæll skipar, Sæla mijn, soddañ Ord lættu nu til þijn, ad vier skulum þess alltijd gæ, upprisinn JEsum minnast æ.

Vid hosum, Sæl mijn, Sorgar-Kos, sopid um̃ Stund, vid JEsu Gros, Lijfsti us Hertoga litid þar, Lijk andad smurt til Grefrunar.

Hulinn Guddoomsins Geyslinn var, i Grafar-Skya Myrkri Pijnuñar, sæl þa Riettlætis Sóolinn Dod, sem var hun eins og rauda Blood.

Bloodraud i Daudans diwpa Haf, Drottiñ nær Andann sinn uppgaf, geck sw signada Sóolin þa, saust ei nær þvi um̃ Daga þria.

Nu er hun aptur upprunninn, al-biort med Morgun-Lioomann sinn, hañ fær med Gledi Saal mijn sted, sem er Guds Vængia Hiaalpræded.

Fagne þui Himnar, fagne Jord, fagni Guds Endurkeypta Hiørd, Frelsarans Sigri fagna ber, fagna nu med oss Englarner.

Þegar minn liwfur Lausnare, leid og pijndist aa Krossinns Trie, ad Fridþægia mig aumañ Mañ, Offur-Lamb Meinlaust giørdist hann.

Enn nu, sætasti Ast-Vin minn, auglijstist Guds-dooms Kraptur þinn, gledur þad mijna Sorgar-Sioon, þu Sigurinn vannst sem oflugt Lioon.

Dioful, Helvijti, Dauda og Synd, deyddi þijn Bloodug Pijslar-Mynd: J Hollds Veiklei-ka aa Hoolminn geckst, i Hreysti Guddoomsins Sigur feckst.

Daudi þinn Lijfid lenar mier, Lijf mitt fraa Dau-dum komid er, þu doost fyrir Misgiorning minn mier til Riettlætis upprisinn.

Lof-Saungva um þitt Laat og Pijn, Lofsverda hefur Christninn þijn, Sigur-Vers þitt eg sijngia vil; Send mier, O JEsu, Naad þar til.

O JEsu! Gef mier Anda þinn, O Jesu! Gud og Drottinn minn, upplijs mitt Hiarta, Hug og Maal, so hefie þitt Lof mijn frelsud Saal.

Textinn.

Ritningañ hier so hermir fyrst, Haa-tijd Sabbathsins endadist, keypt hof-du

du Smyrsl af Kostum good, Kvinur Galæiskar, Dygda Fliood.

Maria Magdalena lioost, Lijkamañ JEsu, hreint med Briost, smyria villdi, og wtgeck ein, oskur Jacobi Moodir hrein.

Sorgandi ecki sinntu uñ Heim, Salome Pridia fylgdi þeim, Johaña eñ med ødrum þar, aarla fyrsta Dag Vikuñar.

Utgengnar voru allar þær, aadur eñ Sooliñ lijsti skiær, uñ Haatijdina i Hrygd og Naud, hvijlduft þær, sem Guds Logmaal baud.

Lærdu, mijn Saal, ad heidra hier, Herrañs Logmaal, sem gaf hann þier, þad er Lijfs-Reglann riett og skijr, raungt giorir hvor sem fraa þvi snijr.

Þad leidir þig til Lausnarans, so leitir Frelsis i Undum hanns, Fordæming þa ei finnst hiaa þier, Fylling Logmaalsins JEsus er.

Allt brestur mig, enn allt eg finn, i þinni Hlijdni, JEsu minn, allt Riettlæti, Jaa, allt med Sann, af mier hvad Logmaal heimta kann.

Sakfelldann þo þad segie mig, Saklaus reyndist eg fyrir þig, laat mig Saklausann þioona þier, eñ þyrm þu æ og lijkna mier.

Kvinnurnar framar kienna hier, Christiñ Madur, og benda þier, Hvijldar-Daginn þu halldir riett, sem hafa Guds-Bodord fyrirsett.

Drottiñs er sierhør Dagurinn, Drottinn lætur

 tur

tur þo nefnast sinn, sierdeilis þann hinn Siounda, soddann skalltu vel athuga.

Eckert Lijkamans Erfide, at honum vill Gud framid sie, ann Naudsynia, og Orielegt, annars mun hann þess hefna freft.

Hollds ins Naudþurft til Nytsemdar, nægiast Sex Dagar Vikunnar, gefum þann eina Gudi frij, Gagn hefur Saalinn mest af þvi.

Ord Guds stunda at alla Grein, eru Sunnu-Dags Verkinn hrein, med Yfirboot allt þad um-bæta, sem at vard Sex virku Dagana.

Leikar, Ofdryckia, Dans og Spil, Drottni gioraft þa siist i Vil, einga Guds Dijrkan eftir slijkt, Oskickan sw þo gaangi rijkt.

Ydran og Trw er ædsta Raad, at þeim Degi sie nidur saad, at hinum Sex þa uppvaxa, Avextir goodu Verkanna.

Betst sier þu JEsus Brotinn mijn, bid eg mier hiælpi Arnan þyn, unn mier siidann i helgum Hag, hallda eilijfann Sabbaths Dag.

2. Psalmur.

Um Tijman, at hvorium DRottinn uppreis.

Ton, Fagnadar Kieniing Kvinum fær, etc.

EG vil min JEsu Anad Sin, Upprisu Tijman skoda þin: A Pridia Degi er hun skied, eptir þin Deyd, þa lysa ried.

Seint

Seint um̃ Kvølld fyrir Sabbathið, sa er hið fyrsti Daguriñ, vors Drottiñs laatiñ Liikama, lagdi Joseph i Grøfina.

J heñi nærstañ hvijldist hañ, Haatijdis Dagiñ giørvallañ, og villdi eigi upprijsa, aa Sabbaths Degi Gydinga.

J Guds Fodurs heilagri Hønd, hvijldist þa JEsu blessud Ønd, i Grøfinni hvijldist Holldid frij, hvijldist Guddoomsins Tign i þvi.

Eilijf Hvijld er nu afrekud, i inter Fridþægdum hvijlist Gud, i honum Saal mijn hvijl.st hier, Hvijld i Grøfiñi veitist mier.

Arla Morguns sem er nu sagt, uppreis af sialfs sijns Guddooms Magt, vor DRottinn, laus af þrongri Þraa, Þridia Deiginum var þad aa.

Alldrei bregdast Guds Ord og Raad, eins sem JEsus þad hafdi tiaad, aa Þridia Degi uppreis hann, aarla þa Sòolinn lijsa vann.

Eg treysti JEsu Ordum þijn, oll þijn Fyrirheit naa til mijn, oll Sanninde eg i þeim sie, alla Naad, Traust og Hiaalpræde.

Þann Þridia Daginn allann wt, ei villdi Drottinn spenter Swt, breide eptir hanns Upprisu, Astvinir fram̃ ad Kvølldinu.

Þvi er hañ aptur upprisiñ, aardeigis strax um̃ Morguninn, og liet ei þeirra Hiortun hrelld, hier eptir bijda langt aa Kvelld.

Undanndraatt langann, er þad vijst, Ast þijn,

minn JEsu, lijdur siist, ad hialpa oss wr Hrigd og Pijn, hvadar sier Gudleg Elskann þijn.

Adur enn sialfir væntum vær, veitist oss opt þijn Huggun kiær, þu heyrir fyrr enn hroopum vier, hugsvalar, gledur, vidriettir.

Fyrir Hendi eg einninn aa, O! sæti JEsu, Daga Prvaa, þeir hvorsa sijdst wr Huga mier. Hiervist Lijfsins saa Fyrsti er.

Erwidis Dagur er þad minn, opt þiaist Saal og Lijkaminn, aan Hormunga eg ecki kann, inn ad komast i Himna Rann.

Lijfid framdregst med Sorg og Swt seinast þad Daudinn leidir wt, Kvolld þessa Dags þa komid er, Christo aa þann Hatt fylgia ber.

Fwss vil eg alltijd, Frelsarinn kiær, feta þijn Spor og vera þier nær, þiaist sem þu villt og þola Pijn: þar til styrke mig Giædskann þijn.

Annar Dagurinn eptir fer, aa honum Daudra Lijkamer, hvijla i Jordu hægt med Roo, aa Himnum Saalernar lifa þo.

Hollds sins Upprisu effta Tijd, ollum Trwudum þeg og blijd, upprennur þegar þrijtur saa, Pridia Daginn hann nefna maa.

J Krapti JEsu Upprisu, aadr þo verd ad Duptinu, upprijs þa Hollid Heidri prijdt, himneskum Dyrdar Liooma skrijdt.

Þo þad i Vansemd verdi saad, veikt og kiotlegt i Jardar Læd, i Vegsemd, Krapti og andlegt Hölld, upplifnar þad af daudri Molld.

Opt

Opt freyer Saal mijn hier i Heim, harmandi eptir Degi þeim, endast þa giorvoll Eymdiñ mijn, oll Mæda, Sorg og Hormung dvijn.

Auk þessa ber ad Athuga, at Sabbaths Degi Gydinga, ei villdi DRottiñ Daudum fraa, dijrdarsamlega rijsa þa.

Nærsta Dag eptir er þad skied, uppbyriast hefur so þar med, nya Saattmaalans Sabbaths Tijd, sem nu er bodinn Christnum Lijd.

J Uppriſu Minning HErrans hier, hafa þvi Læriſveinarner, sett til Hviildar og Helgunar, hvern þann Fyrsta Dag Vikunnar.

Dijrdlegur giordist Dagur sa, DRottinn at hverium upp ried sta, hvern Sunnudag so helgad fær, HErrans Upprisu Dijrdinn skiær.

DRottins Dagur þvi heitir hann, hygg vel ad þessu, Christinn Mañ, DRottni til Lofs og Dijrdar mest, Dag þann ad helga lærdu best.

Og sem DRottinn med Dijrdar Hag, fraa Daudum reis, at þennann Dag, fraa andlegum Dauda upprijs þu, Yfirboot gior i riettri Trw.

Hiaalpa mier, JEsu HErra minn, ad hallda riett Sabbaths Daginn þinn, Saalinn mijn hvijli hægt i þier, hvijl þu alltijd i Briooſti mier.

3. Psalmur.

Uñ Utgaungu Kveñaña til Grafariñar.

Ton, Dagur i Austri ollum,

ARla, sem eg nam greina, wtgeingu Kviñurnar, Hiartans Elskuna hreina, hvør þeirra byrti þar, er þær til HErrans høfdu, hrædduſt ei Faar nie Vans, Aſtrijkar et vid tøfdu, Andvana ad vitia hañs.

Vilier þu saa ad finna, Frelsarañ, Saala mijn, Naad hanns og Aſt avinna, um̃flya Heliar Pijn, aarla i Æsku þiñi, aattu hanns leita fyrſt, haf Gud i Huga og Minni, Holldsins þier forda Lyſt.

Arla hvern Morgun minnſtu, mijn Saal, i añann Stad, af Hiartans Alud innſtu, ei lat þier gleymaſt þad, ollu fyrr ad þu leitir, i Bæn og Packargiord, þijns Guds: Ef þañiñ breitir, þier blessaſt Himin og Jord.

Hier ad auk aattu ad leita, ad DRottni, Saal mijn blijd, aarla med Ydran heita, a þægri Naadar Tijd, medann þu maatt hann finna, og Milldiñ hanns bijdur þijn, og þier vill Aſt hanns finna, Arma breidandi sijn.

Sein Ydran sialldann færir syndugum rietta Boot: Huggun Guds Hiartad nærir, ef henni ei ſtondum moot. Nu eru enn Naadar Tijder, nu Dagur Hiælprædis, ydrandi liwsir Lydir, lærid ad giæta þess.

Allir hugleida ættu, ervidt þad veita kann, i Daudans ytſtu Hættu, ad finna Lausnarann, ef ad Manneskiann aadur, ecki hanns leitade, Daudinn biſtur og braadur, bægt kætur slijkt i Tie.

Þad

Pad Eptirdæmi eina, ydrandi Ræningians, ei leidir (ad eg meina) alla til Himna Rans: Oviss er Lijfsins Endi, einginn þvi fulltreyste, Naadiñ sie samt i Hendi, þo seint hennar leitade.

Opt leita eg Angri vafiñn, ad þier, minn JEsu kiær, i Hrigd og Hormum kafinn, Hiartad þa Sorginn slær, seiginn kiis eg þig finna, þo sveftist marga Stund, sem þu vilier ei finna, syndugs Manns hrelldri Lund.

Eg veit Misgiordir mijnar, mig skilia DRotts-ni fraa, giorvoll þvi Glediinn dvijnar, Giedid Har-marnir þiaa: Ecki neinn Yndis Hagur, ecki neitt hugga kann, einginn Ununar-Dagur, ef aptur ei finn eg hann.

Laat mig til Leingdar eigi, leita þijn forgiefins, minn Gud, aa Mootgaangs Vegi, i Mædu Hug-skotsins, Þol og Trw finnst mier þverra, þad ad-ur lijtid var, kom til mijn kiæri HErra, kom snart i Leitirnar.

Hryggilegt er ad hreppa, HErrans Naalægd uñ Stund, og honum aptur sleppa, eptir þann Gledi Fund. O JEsu! Eg þijn leita, O JEsu! Leita mijn, og virdst mier aumum veita, ad alldrei missi eg þijn.

4. Psalmur.

Uñ Eyrindi Kveñaña til Grafariñar, ad smyria Lijkamann JESU.

Ton, Eirn HErra eg beſt ætti, etc.

UTgeingnar af Borglũi, æ ſettu Kviñ-urnar, Dyggvar med dopru Sĩnĩ, Dr=ottni til Virdingar, ad ſmyria Hollo hañs hvijta, hafandi Efnin good, Harm=þrwngnar Ferdum ſlijta, fram þaungad Grofiñ ſtood.

Fra Gallilæa fooru, fwſar med Herr=anum, og vid hañs Andlaat voru, allnær=ri Kroſsinum, Greftrunar hañs þær gæ-ta, grant viſsu þeñañ Stad, hvar JEſu Holldid mæta, hafdi verid jardad.

Krwſer þær fullar færa, fyllra þo Hiartad var, med Aſt og Elſku ſkiæra, eckert ſparadiſt þar, Um=koſtnad eingann telia, Omakid reikna ſiſt, Heidur ſier hærſtann velia, HErrann ad ſmyria viſt.

Hier mattu Madur finna, meſtu Kiærleikans Dygd, Kvinnurnar læta ei linna, Loſsverda Aſt og Trygd, vid HErrann, hvern þær meina, hvijla andvana Næ, og Hugun ei høfdu neina, hañ mun=di lifa þa.

Eg veit þu ert fra Daudum, uppriſenn JEſu minn, lifande laus af Naudum, lijka i Himeninn, farinn med Sigri frijdum, fyrir oſs bidur þar, enn Aſt til þijn, er hia Lijdum, ordiñ ſem kulnad Skar.

Eg blygdaſt alla Vega, af Dæmi Kvennanna, Hiartad er hrellt af Trega, þvi hreina Elſkuna,

gløri

giøri eg siist þier siina, so sem ad skylldugt er, enn tre-ysti a Naad þiina, ad hun forlæt i mer.

Lijt eg enn lijtt til Fara, hia Lofs-verdu Kvin-num, þad Lioos, sem þurfti ad skara, i þeirra Naudsynium, þær meintu Lijkid liggia, lagt i Gr-ofinni kyrt, ad hanns Søgn ecki hyggia, er þeim fyrr hafdi byrt.

Þær hofdu heyrt, hann hafa, hermt sig a Þr-idia Dag, upprijsa aan alls Vafa, ad þvi sig gaa-fu ei þar, Veiktrwadar ei vona, være þad framko-med. Sætasti JEsu! sona, synist stadt Mañlegt Gied.

Eg sie hier akast striida, Orku og Veikindinn, Kvennanna Kiærleiks Blijda, kom þeim til, JEsu minn, af sterkum Astar Hætti, ad smyria Holldid þitt, enn Trwinn af minnsta Mætti, matti beriast vid sitt.

Braakadañ Reir ei britur, þijn blessud Astseme, veik Trwa Naadar nytur, naumt þo hun hallden sie, Kveiks Reikenn kiæfer eige, kiæraste Ande þinn: A Trwar veikum Vege, vere Gud Styrkur minn.

Hura um Saal mijn hijra, hvar þau Smyrsl kuñer fa, sem Guds Sonar Giædskann dyra, gyrnest nu Himnum a. Utaus Ydruuar Taar-um, ei læt þar verda a Stans, med Sorgar Trega Saarum, so smyr þu Fætur hanns.

Hofud hanns Heidri bliidum, hier nærst þu sm-yria skallt, hanns Lof med helgum Lijdum, hlioo-malæt þu avallt, fyrir Myskun margfallda, sem

Milld-

Milldinn hanns veitir þier, honum Prijs hærstann giallda, huxa þijn Skylldann er.

Þu aatt, i þridia Maata, þess giættu Saal mijn kiær; Tregdulaust til ad laata, Trw good, sem ork ad fær, þa Smurning, hver ad heitir, Hiartans Medaumkan blijd, og Olmusu Verk sem veitir, voludum Þurfa Lijd.

Aumstadda Christna alla, andlegann Lijkama, Guds Sonar, kann eg kalla, af Kienning Ritninga. Ef þu med Ast og Bliidu, annast Faatækann hert, DRottinn med Pyli þijdu, þad reiknar vid sig giørt.

Ei skalltu eptirtelia, ei reikna Misræ ded, Þad JEsu þu kannt velia, og þurfandi taka vid, alldrei nockud wtsijgur, sw andlega Smurningenn, Jlmur hennar uppstijgur, af Jørd i Himininn.

Eg veit ad Jimur sætur, af þessum Smurningum, leggur ofann miøg mætur, i mooti Trwudum, enn hellst aa Effsta Degi, þa Endurlausnarinn tier: Sann-Blessada eg segi, sem hafa biargad mier.

Med Oleo Heilags Anda, aadur þu smurdur vart, maatti ei mooti standa, Mannlega Holldsins Art, ad ei upprijsa nædir, ei villdir Smurningar, med þeirra Gaafu giædir, Guds Skiepnr voladar.

Minn Hiartans HErrann kiæri, hiaalpa mier allann Tijd, ad eg Olmusu tæri, aumstoddum Þurfa-Lijd, og aa þeim Effsta Degi, med Ordum þijn huggadur, kom þu af Kiærleiks Vegi, kom þu nu blessadur.

5. Psalmur.
Um̃ Jardskiælftañ.

Ton, Til þijn Heilagi HErra Gud, etc.

Uppriſu JESU eg vÿſt ſiñ, ordinn Skiælfta Landaña, Jordinn vard Oſkyr i þad Siñ, eins og Ritningar ſanna, J hanns Dauda ſkalf aður Folld, þa ætti ad leggiaſt nidur i Molld, Skaparı dijr Skiepnanna.

Vid Jardſkiælftañ nam ſkelfaſt ſkiott, ſkickud Vakt Grafariñar, eins ſem daud nidur fiell hun ſliott. Feck ei giætt Skylldu ſinnar. Jll Samviſka, þu auma Mañ, alltijd hrædir þig Syndugann, og ſviptir Styrk Sælarinnar.

Lijflauſum Hlutum einginn er, Adſtod af þinni Pijnu, O minn JEſu! Eñ aumum mier, i Synda Bøli mijnu, ſtendur æ Hiartans Hugar-Hægd, þvi hafdir þu giort mier fulla Nægd, ſem lijſtir i Lææti þijnu.

J þinni Pijſl, ſem ofbydi, allri Hofud-Skepnunni, þegar þu lokſins lietſt aa Trie, lijtt fylgdi hun Nætturunni, eñ aa þinni Uppriſu Tijd, oll Nætturann vard glod og blijd, þad hægir Hugraun minni.

Soolinn byrtiſt þa biort og ſkijr, braadt nam ſig Jordinn hræra, lieku ſier Biorg ſem lyſtug Dijr, Lof ſem þau villdu færa, Sigurvegara ſonnum

þa,

þá, sem Daudanum var risinn fra, Skapara þeirra skiæra.

Ofyrr vard Jordinn i þad Sinn, eins sem hun Dans-Leik hielldi, þegar ad Hiartans Herrann minn, Hoop Ovinanna felldi, Helvijti braut, enn hrakti Deyd, hialpadi oss wr Kvala-Neyd, med sijnu Magtar-Velldi.

Frelsari minn, eg fagna þier, fra Daudum uppriisanda, Saal mijn gledst nu, og giorir sier, Gladværd i þijnum Anda, Holld mitt fagnar, þvi þegar þraung; þrijtur Hiervistar Mæda laung, gladt muni af Grof uppstanda.

Jeg er ad vijsu Jord og Molld, Jeg mai skialfandi vera, þegar Guds Blood og Hellagt Holld, hann lætur til mijn bera, i Sacramenti sijnu hier, sannlega lofast þa af mier, Boot og Betran ad giera.

O JEsu! Eg þad efnt ei giet, eins so sem vera skylldi, Natturann illmier epterliet, eckert i nockru Gylldi; eg heiti Boot, enn æ fyrir þier, oll mijn Lofun so bryghdul er. Mig nadi Drottins Milldi!

J Skriftinni er umgietid, ad Skialfti Jardarinnar, skied hafi þegar fyrdter Frid, i Fangelsi Reynslu sinnar, Paulus og Silas sautu um Noott, svistust þa af þeim Fioturinn skiott, upplaukst Hurd Ytra og Innar.

J Upprisu þinne eins vid brað, O minn Frelsaren kiære! Jorden vard Ofyrr einnin þa, en miner gafst Tækisære, wt ad ganga fra Syndunum,

iñ i Frelsed a Himnunum, so sem eg saklaus være.

Þegar Fordum sitt Gud wtgaf, Gydingum Logmaal straanga, skalf Sina Fiall, enn Felmtre af, Foolked ried burt ad gaanga. Illgiorda Mønnum Hefndum hart, hvotar Logmaaled Þeige spart, þeim sem rækia hid Raanga.

Þegar minn liwfur Lausnare, Lijfs nam' fraa Daudum rijsa, Jafnskiott vard mikell Jardskialfte: Jeg maa Oskielsdur lijsa, ad skied var Logmaals Uppfylling, i mijns JEsu Sigurvinilng, hann skal mitt Hiartad prijsa.

Hvenær sem Logmaals Hootun sterk, hræda vill Saalu mijna, ei skal mig skielfa eitt mitt Verk, O JEsu! Borgun þijna, eg ber fyrer mig Ar og Sijd, Oskielsdur hveria Lijfsens Tijd, so mun oll Eymd mijn dvijna.

6. Psalmur.

Uñ Saintal Kveñaña, þa þær gengu til Grafarinnar.

Ton, Være nu Gud oss ecki hiaa, etc.

PAA JEsus uppreis, ofañstie, Engill i Jardskiaalftanum, greip burt Steinen fraa Grøfeñe, Glede vard þad Kvinnunum, hañs Asijnd skein sem Elding klaar, og hañs Klæde vard hvijtt sem Sniaar, af Himneskum Haatignunum.

Kvin-

Kviñurnar eckí þenktu þa, þegar wtgaanga nædu, ad Hindrun nockur yrdi æ, Eyrendi þeirra brædu: Eñ æ Vegnum ad þeim ſloo, Otta og Kviida nockrum þo, eín víd adra ſo tiædu:

Hver mun i burtu hardañ Stein, frá Herrañs Legſtad færa? Oſs hann hindrar og eykur Mein, ei kunnum vier hann hræra, enn þo hielldu þær æfram ſamt: Eilſkunni er þad næſta tamt, ad læta ſig Bol ei bæra.

Hver mun burtvellta hordum Stein? Hver mun mig veikann ſtoda? Stooraſ Þwnga og margskyns Mein, mier giorer Logmæl boda, æ Steinum fordum uppritad, ei giet eg ſyllt nie halldeð þad, þvi ſtend eg viiſt i Voda.

Þa er og Kroſſens þwngur Steiñ, þiaer hañ Holldeð veika, honum burt vellta, er eg einn, allann Tijd lijtt til Reika, eg mæ þreya og þola hier, þad Drottinn Gud vill ſenda mier, þa adrir lyſtugt leika.

Saalina giorir Þwngi þiæ, þvi velldur Stærð Syndanna, ſoddann Biargi i burt ad næ, bægt veitir Kroptum Manna, Satan med Freiſtni ſiñi ſlær, Samvitskann þar af Sturlan fær, og efar Guds Adſtod ſanna.

Þwnga Logmæls er liett af mier: Lauſnarinn JEſu mæti! Þad a eg viiſt ad þacka þier, þeſs er e fyllſt eggieti, Logmælid þu uppſylltir einn, er

so burtvelltur þess! Steinn, Sigurvegarinn sæti.

Krossens Þwînge þo þiane mig, þad skal mier allkiært vera, eg treyste, JEsu! uppaa þig, ad eg kunne hann bera; Ok þitt leggur þu alldrei meir, uppaa þann sem er Molld og Leyr, enn sætt vilier sialfur giera.

Enn þo Saalina astriisde, Ofþwîngi Freistinganna, þig; Drottinn JEsu! saamt eg sie, sætustur Huggun Manna. Þu varst Freistadur Furdu fraatt, Frelsari minn, aa allann Haatt, so Aumkan mier siijndir sanna.

Hugsa eg einn um hardann Stein, er hamlar mest JEsum finna, og eilijft giorir Andar-Mein, ollum sem Gudi ei sinna: Ydrunarleysi heitir hañ, hvoru ad Diofull Innsigla vann, med Þriootsku Þræla sinna.

Hægt er þier, kiæri Christinn Mann, koma burt þessum Steini, ef Ydran giorir; alldrei hann, er þier framar ad Meini. Þess mikla Raadsins Engill er, æ til Reidu ad lijkna þier, so syndger livost og i Leyni.

Allt hvad mitt Hiarta hindra kann, HErrann minn JEsus goode, fraa mier take, so siñe eg hañ, firrtur Sorgum og Moode. O miñ JEsu! Þa eg þig sie, Ondenn mijn verdur fagnande, bæde haatt og i Hlioode.

7. Psalmur.

Um Greftina.

Ton, Sæll ert þu, sem þijn Gud, etc.

KVinnurnar komu brætt, til Christi Grafar, Pel Astar þeirra hætt, þeim flijtti æn Tafar.

Ut þangad einga Dvøl, ættu þad Sinni. Hafandi Hiartans Bøl, enn Herrann i Minni.

Þu sem villt finna fæ, Frelsarann sæla, Dvøl giør þar ecki æ, ef ei villt þig tæla.

J Tijma ættu hanns, audmiukur leita, med Ydran, utann Stans, ei þar af breita.

Hvar mun eg hitta þa, HErrann minn blijda? Sem ad mig Sorgum fræ, svipter og Kvijda.

J Grøfenne giørdu hier, Guds Sonar leita, Kvinnur. Sem auglyster, med Astar Pel heita.

Ei kiemst eg aumur Mann, so Angri fargi, þængad, hvar hvijldist hann, i hørdu Biargi.

Mier liggur lijtid æ, Leid þængad giera, sem þinn Lijkami læ, lætinn, minn Herra.

Pilagrijms Gaanga sw, sem gløggt maa jæta, vijkur fræ visri Trw, a vondann Mæta.

Þijna Grøf þo vil eg, þu JEsu kiæri, athuga einhvorn Veg, eins sem þad bæri.

J henne eg kann fyrst, ad siæ minn Dauda, J Grøfvoor giørest Vist, goodum æn Nauda.

Eins mier sem øllum er, æsett ad deya, einum og ødrum hier; Ord Guds þad segia.

Hiælpa mier HErra minn, ad hugsa Daglega,

um̃ mijns Lijfs Utgænginn, med Ydrunar Trega.
Þa Lijfid endad er, so Eymdinn þrotni, Lijfid mitt likta eg hier, i lifanda Drottni.
Eg ser i annad Sinn, ad sia Grof þijna, liwst Lausnari minn, so liettist Pijna.
J Grof þinni giørdir þu, Grof mijna bæta, hvar Holldid hvijlir nu, og hefur Roo sæta.
Þu hefur Herra kiær, helgad Grof mijna, Svefn Stofa sw er vær, þar svijptist Pijna.
Þo Kroppurinn koolni i Folld, kvijdi eg þvi eigi, þar hvijlir hægt mitt Holld, ad hærsta Degi.
Eg hefi giort mier Grof, med glodu Sinni, O JEsu! utann Tof, i Sijdu þinni.
Trwinn mijn Tællaust sier, tilreidt þar hefur, Legstad, sem lyndir mier, og Lijkn alla gefur.
Þar vil eg lidinn Lijfs, liggia, minn Herra, eg veit þar ænn alls Kijfs, Eymd mijn kann þverra.
Grof Joseph giordi sier, i Grof sijna lagdi, lausmn vorn Herra hier, med hrodu Bragdi.
Ur Josephs Grof, Jesu kiær! Jeg veit þig geinginn, Aminning er mier skiær, af þessu feinginn.
Ad eg nu uppæ ny, i Hiarta mijnu, greftri þig, þa af þvi, þrijtur mig Pijnu.
Eiginn Grof þad sie þijn, þu JEsu sæti, eidist þa oll mijn Pijn, þo Angrid græti.
Nya Grof giori eg þier, Gud minn Daglega, þa Ydran auglijser, Ønd mijn med Trega.
Sem stadfost Stein-Grof sie, Sturlun ei hræri, mijn Sæl: Þad mier veite, minn JEsus kiæri.

Mier aumum Milldinn þijn, megnar ad snwa;
hvijl þu i Hiarta mijn, hiaa mier vyrdst bwa.

8. Psalmur.

Um Englana Opinberan og Bodan Christi Upprisu.

Ton, Hærsti Gud HErra milldi, etc.

KVinurnar grætnar gengu, til Grafarinnar sen, Fognud þar fliootan fengu, og fundu ad Engellen, þadann Stein stooran hafdi, med Styrk Himneskum fært, þeirra Gyrnd þessa krafdi, þvi Hiartad Kviidinn vafdi, ad giætt þær hann ei hrærdt.

Sie eg ad Sorg og Gledi, siifelldt i Heiminum, eins og Guds Rææd þvi riedi, til Reynslu Gudhræddum, ad filgiast: Ei skal kvijda, Orvænting beigi siist, oss ber liwfum ad lijda, Lijknsemi Drottinns bijda, i Gledi snart Grætur sniist.

Eins er, og eg nu lijti, æængræda Postula. Maria foor med Flijti, og fyrst ried þeim kunngiora: Hiartans HErrann minn hijra, hafa þeir burtteked: Þeim nam hun þetta ad skijra, med Þelf Kiærleikans dijra, sagdist hann saa ei sied.

Sorgar Sogu Grætandi, segia hvor odrum mæ, i Heimsins Harma Landi, Hrigdinn þa strijdir æ: Þad eru Kior Christinna, ad kveina og syrgia hier, lijtt kann þessu ad linna, enn liwfur Gud man til sinna, og hriggum Huggun lier.

Hrell

Hrell þu mig Herrann goodi, hvoncer sem lijkar þier, þu svipter Sorg og Moodi, sannlega þo af mier, eg skal harmandi hlioodur, af Hiarta svo bijda þijn, þu gefur, ad Þolgoodur, þreyd muni eg sa Sorgmoodur, Ástinn þijn alldrei dvijn.

Sex Englar sienir voru, sælir vid Herrans Grof, hvorier af Himnum sooru, hradt fyrir utañ Tof, ad hans Upprisu Degi: Eflaust þad Ritning tier. Sañlega ydur eg segi: Soddañ kañ neytast eigi, sem Ord Guds so augllijser.

Sañhelger Sendibodar, sem komu Drottni fra, Kviñum til Styrks og Stodar, stoodu Grøfinni hia, med Dijrdar Hætti hijrum, hvorier þar byrtust Tveir, i Fegurdar Skrwda skijrum, þar skielfdust af Liooma dijrum, til þeirra tala þeir:

Pier leitid Lijfs hia Daudum, med liwfañ Kiærleiks Eld, hañ er horfiñ fra Naudum, hefur nu upprisid, eins og hañ ydur tiedi, og Ordiñ hañs greina ber, ad sijn Upprisu Gledi, ad Pridia Degi skiedi, hañ lifir, hier ei er.

Þad var Bodskapur blijdur, er byrtu Jacobs Nidiar, Fodurnum þægur, þijdur, þa hañ Harmþrwnginn var, Joseph lifir hia Lijdum, Lands-Herra giordur er, i Ægypto: Eingum Strijdum,

eigum mæta siist kvijdum, hier þo hardt lijdum vier.

Betri mier Bodskap bera, blessadir Guds Englar, ad JEsus hærstur HErra, Heimi til Fagnadar, upprisiñ er fraa Daudum, opnandi Himna Rann, sijnum Daudvona Saudum, svipt hefur hann vor Naudum, og Daudans afmaad Bann.

Jeg leita þijn lifanda, Lausnarinn JEsu minn, eg veit med Holldi og Anda, uppreis Manndoomur þinn, eg veit þu ert aa Lijfi, og veit þu lifir nu, og mig vor Eymda Kijfi, (yfir þo Hrygdinn drijfi) lokfins burt leidir þu.

Lijf naatturlegt ofs lienar, lifandi JEsus hier, og hvad sem þar til þienar, þad liooft ofs Ritning tier: J honum erum, bærunst, i honum lifum vier, allir i honum hrærunst, allir fyrir hann nærunst, ollum hann Lijfid lier.

Andlegt Lijf ofs þu gefur, aaftkiæri JEsu miñ; hvert sierhvor Christinn hefur, hreppt fyrir Anda þinn, med Skijrnar helgum Hætti, haalfdauder vorum þa, af Guddooms ædsta Mætti (eingiñ þegar ofs bætti), þad giordi Hiaalp þijn haa.

Eg veit Lijf eilijflega, af þier mier giefist vijst, er eg þa utann Trega, oll Hrygd i Gledi snijst. Þu ert Lijfid lifanda, lijfga mig eins og þig, og þiñ eilijfa Anda, alltijd laat hiaa mier standa, til Lijfs Eilijfs leidtu mig.

Lijfs hiaa Daudum þeir leita, sem liggia i Syndunum, eñ Christner hyggiast heita, hyrda ei neitt þar uñ, i daudum Giordum þo gaungi, Gudlegt

Lijf

Lijf er þeim fraa: Enn hinir þo Hörmung staangi, i HErrans sig lykia Faangi, Eilijft Lijf allir faa.

Lijfid mitt JEsus lifir, Lijf og Upprisann mijn, Lijf vort ertu, þo yfir, oss falli Daudans Pijn. Laattu mig DRottinn lifa, i lifandi Trw sem ber, aa vondra Hollds Umsvifa. Eilijfs Lijfs Bon eg skrifa, aa Lijfs-Book, einum þier.

9. Psalmur.

Um Utgaungu Peturs og Johannis.

Ton, Oss laat þinn Anda styrkia, etc.

MAria Magdalena, (mijn Ord þar hoßdu Bid) hun Christo hugdist þiena, hann gat ecki fundid, fliootlega hun þvi foor og fann, HErrans Postula hryggva, sem herma eg aadur vann.

Ur Grøfinni hærstur HErra, horfinn i burtu er, ei vill vort Angur þverra, ecki finnst hann, hun tier, jafnsnart Petur og Johannes, ad Grøfinni hlupu og glæddu, grandvarlegana þess.

Johannes greidt framgeingur, gat hann þvi komid fyr, Petur, þo lidi um leingur, lijka kom þar eptir, strax i Grøfina stie hann inn, saa þar Lijn-Dwka lagda, lijka Svelta-Klwtinn.

J Grøfina hiñ añar, eptir Petri þa geck, forgandi allt þad fañar, sem ædur heyra feck, ei skilldu þeir þa Skrifternar, ad hañ upprijsa skylldi, eñ slijkt þeim hulid var.

Heyrdu Guds Barnid blijda, bid eg þu merkir þad, læt ecki leingelijda, so leitir DRottni ad, slijtru þier so þu finnur hann, eptir Johanni ætti, ad brevyta sierhvor Mann.

Petur seirna, sem segir, samt kom ad Grøfinne, Eingann Orvænting beige, þo Yðrau seint framkome, DRottinn wtbreidir allann Tijd, Myskunar Fadm sinn millda, mooti syndugum Lijd.

Maria HErrans hærsta Harmþr wnglin saknadi, hiellt hun þad Hørmung stærsta, heñi er bodade, opnuð Grøf, sem þo sañlega, Upprisu Christi ædsta, augliooßt nam bevijsa.

ÆEpandi mændi Augum, iñ i Grøfina Fliood. Siist nam af Siöonar Baugum, sviptast burt Tära Flood: Af Gledi Teikni þa giordi hun sier, Sorg, Bol og sarann Kvijda, svodann optlega sker.

Hrygdinn þegar þig kiærir, þu meinar Saal mijn kiær, ad Huggun einga fær, og DRottins Nadinn skiær, sie þier horfinn i Heime hier, enn þess skallt giorla giæta, gott bodar Krossinn þier.

Maria mestann Sooda, mjög hrygg, illt reiknade

nade ; Kroſs og Piꝏningar Piooda, þær ſem Gud lætur ſkie, Aſtar Teikn DRottins eru viiſt, berlr Þu þad med Bliidu, Bol þitt i Glediſniiſt.

Hygg ad, Hormungar ſtriidar, HErrans Rꝏd leggur ꝏ, þetta ſonnum vier ſiidar, Sorglauſir DRottni hiꝏ: Fyrir margfalldligt Mootlæti, oſs byriar inn ad gꝏnga, i Guds Dijrdar Rijki.

Petur ſꝏ Lijnlok liggia, lijka ſo Johañes, þar ad Harmþrꝏngnir hyggia, hier med glæfandi þeſs, ad Sveita-Dwkurliñ ſamvafdi, ſem Chriſti Hofud huldi, hann var ſier i Lage.

Chriſtur, þa Kroſs hann piijndi, Klædunum rꝏntur var, alnaktur ollum ſiijndi, Undir og Beniarnar, hanns Fotum ſkiptu Heidnir þa, i Heiminum þa urdu, eptir, ſem Guds Ord tiꝏ.

Eg giori ad þvi hyggia, eins lietſtu DRottinn minn, i Grofinni Lijnlok liggia, lijka Sveita-Dwk þinn: Uppriſinn tookſtu ei med þier, Nꝏ-Klædi þijn ſo nioota, nædi eg þeirra hier.

Siidarſti Daudans ſꝏri, Sveitiñ nær þviſngar mig, minn JEſu, Milldi klꝏri, minnaſt vil eg ꝏ þig, i Sveita Dwk þijnum þa ſkal eg, ſveipa Hofud og Hiarta, hier med fara minn Veg.

Lijkblꝏu þijna leggi, Lauſnari minn, uñi ſig, Saal min, i Heliar Hreggi, hvad kann þa ſkada mig? J þeim Lijndwkum eg ſkal hier, ſkilia vid

Verolld vonda, veittu þad DRottinn mier.

10. Psalmur.

Um Englana, og JEsu Opinberan.

Tón, Hver sem ad reysir hæga Bygd, etc.

MAria ecki finna feck, Frelsaran i Grøf-inni, Petur og Johan greidt burt geck, grætinn beid hun þad Sinne, ein vid Grøfina, Angri med, i hana prætt hun lijta ried, Engla tvo sæ þar inni.

Ein til Høfda, en annar var, ad Christi Footalagi, hrellda Mariu hver spyr þar, hvad til Sorganna dragi? HErrann minn, hun so hermia ried, hafa þeir fræ mier burt teked, þvi segi eg Sivt mig nagi.

Maria grætur Meistarann, Milld i rijkann sinn HErra, af þvi Lijk hanns nu ecki fann, ei kunni Sorginn þverra, hann i burt stolinn hiellt hun þa, hier ad mijn Saala jafnann gæ, vijst hendir þig opt verra.

Maria Ritning riedi sijst, ad rijsa upp Christur ætti, han þvi burttekinn hiellt hun vijst, HErrans Orda ei giætti, Hrygdarfull byrti Harma sijn: Heyr þad, og giættu Saala mijn, ad þijnum Eymdar Hætti.

Þu syrgir ei fyrir Syndernar, sem DRottinn fræ þier skilia, ad missa JEsum ei metur par,

moot-

mootstrijdir þrœtt hanns Vilia, og hrekur so fraa þier HErrann þinn, Heill, Lioos, Riettlæti, Fögnudinn, siist kanntu soddann dylia.

Angrud Maria aptur fann, Endurlausnarann bliida, grœt þijna Synd og syrg med sann, so þarftu ecki ad kvijda. Ydran og Trwiñ orkad fær, eiñinn þu JEsu Fundi nær, med hanns Hugsvolun þijda.

J hvijtum Skrwda Englar tveir, opinbera sig nœdu. Himneska Hegdan hofdu þeir, HErrans Dijrd þar med tiædu: A Himnum sijdar verdum vier, i Vegsemd Guds Englum samlijker. Gled þig Sæl mijn, þess gædu.

Þoott þu verdir i Heimi hier, Hrygdar Brunninginn svarta, æ þig taka, sem opt til ber, ei læt þitt sturlast Hiarta. Englunum sijdar samlijk giörd, sæl æ Lifendra fær þu Jord, i hvijtum Skrwda ad skarta.

Riettlætis Skrwda skiærann hier, skeinkir oss DRottinn milldi, i Skijrninni þad odlunst vier, ef hann voktum sem skylldi, alltijd hvijtklæddu Englarner, oss munu vera nalæger, med Hiælp i mesta Sylldi.

Mædd sier vid snerl Maria, Mañ eiñ leit hiæ sier standa, hugdist Gards Vordiñ hun þar stæ, hrelld i Sæalu og Anda. Ei þeckti hun ad þad var hañ, þess sem græatandi leita vañ, Lausnareñ Lyds og Landa.

Landa.

Hun sagde: Ef barst hañ burt med þl=er, bid eg mier gioret iña. JEsus elskulegt Andsvar tier: O! hvad grætur þu Kviña? Hvers leitar þu med hryggri Lund? hana nefndi a samri Stund. Allt ried þa Angr liña.

Gards Vordinn hugdist sialfann sia, sorgandi Magdalena, er JEsus var: Enn ofs þad mą, ollum til Lærdooms þjena. JEsus Gards Vordur ædstur er, Adams Gards Voktun bætti hann hier, liet so Raanglætid riena.

J Alldingardi var uppbyriud, ædsta Guds Sonar Pijna: J Alldingardinum utendud, Offoorn þa hlaut addvijna: J Aldingardinum uppreis hañ, Aldingards besta Vaktarann, sæll JEsus vill sig sijna.

J Aldingard mijns Hiarta hañ, heilagt Guds Ord innrætir, af þvi vara uñ Akur þann, Avextir Dygda sætir: Elska, Trw og Þolgiædi þijdt, þad allt hanns Ordid verkar blijdt, sod þañ Gud sialfann kiætir.

Vijst er mitt Hiarta HErra þitt, hreinsad Alldingards Merki, þo svo Ber hafi þar Sæti sitt, so Trie med slæmum Verki; Illgresi opt þar iñi fiñst, upp þad ad ræta mier ei vinnst; neina þijn Naad þad verki.

Mariu huggar HErrann hijr, hennar Sorgar vel giætti, þad er þijn Venia DRottinn dijr, med

Daad=

dadsamlegum Hætti, hugsvala þeim sem Hrygdiñ slær: Hress þu JEsu, miñ DRottinn kiær, mig i mijnum Vanmætti.

II. Psalmur.

Uñ Samtal Christi vid Mariu.

Ton, Giædskurijkasti Grædari miñ, etc.

VJD Grøfina, (sem greint var fyr) Giædskurijkastur DRottiñ spyr, Mariu med Lund spaka: Hvad grætur þu? Huñ þeckti hañ þa, þañiñ vid hana riedi tiaa, et maattu aa mier taka, þvi eg, uñ Veg, til Himna-Raña, Heimfør saña, bledann giori, til mijns Fodurs, sem mier hañ kiori.

Fardu og birtu Brædrum mijn, blessada JEsu Milldiñ sijn, sagdi vid Kvlñu kiæra: Allt þad sem nu auglijstist þier, og þu heyrdir af sialfum mier, Søgn skallt þeim soddann færa: Eg fer, eñ tier, til Fodur mijns, og ydar eins, aa Himna Hædir, til Guds mijns og ydar, so riett hañ rædir.

Sætasti JEsu, Sorginn dvijn, sannlega þa eg Orda þijn, giæti, minn Herrann hijri: Þu nefnir þijna BRÆDur bert, Brotlega Menn, sem hofdu giert, Stygd þier, vor Drottinn dijri: Ast

þijn

Þijn, skiært skijn, nær Syndir pijna, Þu fyrir Þijna, Þeckir Brædur, Þaa sem Þinn Andi og Ydran rædur.

Blood-Teingda eg Þinn Broodir er, Blood mitt JEsu og Holldid Þier, samteingdir Þu sannlega: Erfingi med Þier er eg mijns, Eilijfa Guds og Fodur Þijns, Þu nefnist Natturlega, Guds Son, Guds Son, Helgur, Blijdur, Fagur, Frijdur, Þeim Fadirnn unni, Enn eg Þinn Broodir af Ættleidslunni.

JEsus minn betsti Broodir kiær, Brooderni gott mier fyrr og nær, sijndi i Mannraun minni: Hann er minn Broodir Heimi i, hann er mi Brodir upp fraa Þvi, Broodir Þo Lijf mitt linni: Broodur, Goodur, er hann milldur, mier naaskylldur, i Meinum strijdum, Brædra-Lag vid hann Þo bregdi eg tijdum.

Af Þvi minn Broodir er hann vijst, Eymd mijn og Sorg i Gledi snijst, og riena Raunir allar: Siaalfs Þijns Fodur, Þu Fodur minn, Frelsarin JEsu Upprisinn, og kiærann minn Gud Þu kallar: Gladur, hradur, fly eg nu, med traustri Tru, til Himna Hæda, til mijns Guds og Fodurs, Þa Meininn mæda.

O minn Fadir! Þad aangrar mig, opt med Syndunum styggi eg Þig, hvad Stundum veit Þo valla: Hyrtu mig Þvi sem hentast er, Hiartans Fader, og lynder Þier, enn of-Þrongt Hrijs ei laat falla, aa Barn Þitt, mier midt, i Brædi Þiñi, Lijkn

ei

eilinne, Faderinn Froomi: Vertu minn Fadir, þitt hærst Lof hljoomi.

Fodurlaust Barn i Heimi hier, Hugleidtu þad nu segi eg þier, þa Forsvar kannt ei finna: Veroll-dinn bædi følsk og flaa, flestollum sem ad Raunir þiaa, sijst giørir hun ad sinna: Mestur, betstur, þinn Fadir dyggur, trwr og tryggur, Vøl þo beigi, er Gud aa Himnum: þvi efast eigi.

Kvinnann, er fyrri kynnt var fraa, Christur, og fyrsta liet sig siaa, eptir Upprisu skiena, Maria hiet, sem mikit bar Ged, med Auk-Nafni þad kallast vied, nærta Sprund Magdalena, fyrr fraa, hann sa, Milldinn hafdi, Hrigd þa vafdi, henni rekid, Sio Diøfla, hana sem hofdu tekid.

Þyrandi Syndug Saala er, Sannlega kiær, minn JEsu, þier, hana ei fraa þier hrekur, hana þin gledur hvoria Tijd, hennar burtneinur Sorg og Strijd, hana mædda medtekur: Ønd mijn, ad þijn, Footum skrijdur, Frelsarinn blijdur, fridt mun henni, med Ørmum Trwar eg um þa spenni.

12. Psalmur.

Um Kvenana Utgaungu i Anad Sinn.

Ton, Fagnadar Kiening Kvinum þær, etc.

Ngradar Kvinur Anad Sinn, wtgeingu, so sem Ritningin, glogglega þetta greinir skiær, til Grafarinnar enn komu þær. Elskann, sem ad er einlæg vijst, Ord Guds so her-

herma, þreytist sijst, stadfost er hun a allann Sañ, ei hana Daudinn slijta kann.

Elsku-Kvinnum med Elsku Ged, ecke wr Miñi lijda ried, JEsus þeim kiær hann allt eins er, eptir Daudann, sem kſdi hann hier.

Þær laata ei af ad leita hanns, lietu ei þar aa nockurn Stanns, Hiartans Ast þeirra innilig, ei kunni skilia hann vid sig.

Elska JEsum Elskuga þinn, O Madur! so sem riett-Christinn, stadfastlega hanns Ast þa er, O-brygdannleg og stadfost hier.

Sterkari enn Daudinn Elskann er, Elskañ JEsu þad sijndi mier, Elskunni slepti hann ei til mijn, enn þo hann slepti Lijfi sijn.

Morg Votn Kvalanna kunnu sijst, Kiærleiks Elld JEsu slockva vijst. Angistar Flood þo falli aa mig, Frelsarinn laat mig elska þig.

J Hormunginni eins eg aa, Elskuna þier, minn Drottinn, tiaa, mier bregdst alldreigi Elskann þijn, Elskann vid þig ei bregdist mijn.

Jñ i Grøfina gengu beint, graatnar Kviñur med Lyndid hreint, ungañ Mann siaa hiaa hægri Hlid, hrelldar þar allmiog skelfast vid.

Mottul skijnandi hafdi hañ, hvijtañ aa sier og Skoosijdañ. Lærdoom fagrann hier finn eg vijst, sell hann, mijn Sal, wr Minni sijst.

I ungs Manns Asynd Engillinn, Opinnberadist þetta Sinn, alldrei elldist Guds Engla Her, Jesu Bloom þeirra fijfeldt er.

Af Elli og Veikleik erum vier, a Jordu þiaadir Menniirner, Syndanna Verkan sw er ein, sodd ann af Adam hrepptum Mein.

Gledium oss þo, ad Guds Englum, giorunst lijkir i Himninum, heilbrygdir, ungir, horfnir Pijn, i hreinni Trw, ef Lijfid dvijn.

Gamall, veikur, med lwiia Lund, lifi eg Drottinn marga Stund, til Himna þegar eg hverfa maa, heill, Ungur, styrkur verd eg þa.

I JEsu Grof aa hægri Hlid, Heilagur Engill sat. Þar vid, gledur sig Saal mijn Sorgbitinn, Sannlega nu og hvort eitt Sinn.

Sitiandi Engill synir mier, Sigur og Hvijld vors Drottinns hier, og ad hanns Strijd aa Enda sie, unninn Diofull og Helvijte.

Eptir hardt Strijd i Heiminum, vid Hollð mitt og Blood med Diofl num, Sigur, Hvijld mun eg sauna faa, sitiandi i Gledi Himnum aa.

Enn framar, Saal mijn, Skaaum vid: Ad settist hier ei aa Vinstri Hlid, Heilagur Engell; hægra Veg, hañs Tign wtvaldi Dirdarleg.

Sijns og vors HErra Hartign hann, hier med byrti aa riettann Sann, og Gud vid sijna hægri Hlid, hefdi JEsu Sess wtvalid.

Hann bodar og ad Herrann minn, med Him

neſkann Guddooms Maattinn ſinn, ſie mier alltijd
vid hægri Hønd, hier þa æſtrijda Meininn vond.
Ur þinni hægri Hendi hier, Herra JEſu, ei
ſlepptu mier, hun ſadmi mig i Hæſka og Pijn, hin
Vinſtri ſie og Skijlann mijn.

13. Pſalmur.

Um Predikun Engilſins fyrir Kvinunum.

Ton, Skaparinn Stiarna Herra hrein, etc.

Bleſſadur Engill, eins ſem er, i Ordum Gudſpiallſins kungiordt hier, ſkijnandi hvijtann Skrwda bar. Skickan Guds Engla ſie eg þar.

Heilagra Engla helguſt Dijrd, hier kann ei verda noog wtſkijrd, Klædnadar einkis þurfa þeir, þeſſa, mijn Saala, giættu meir.

Alltijd Fegurdar Skrwdi ſkein, a ſkijrum Englum og Klædinn hrein, þeirra þo ecki þyrſtu med, þanninn hafa Menn a þa ſied.

Þetta ſynir mier Sidſemd þa, ſem Drottinns Englar Himnum fraa, hafa brwkad i Heimenum, hermum ſlijkt eptir Englunum.

Sidſemi rietta, Saal mijn blijd, ſet þier ad brwka hveria Tijd, i Guds Hwſi þo allra meſt, þa attu Drottni ad þiona betſt.

Ei kom þu nakinn i þann Stad, a þier Klædi

haf=

hafdu þvangad, Riettlætis Skrwda skiæraſtann, ſkal annar hylia Lijkamann.

Engelſins fyrſta Ord þad var (þa urdu hrædder Kvinnurnar): Ottiſt þier ei, eg ſie til Sañs, ſorgande leited Frelſarañs.

Hvern ed Kroſsfeſtu Heidner Meñ, hañ er fra Daudum Uppriſeñ, ei finſt hañ hier med ſama Sid, ſo ſem þier fyr hañ ſkilldvſt vid.

Mannlegur Styrkur minnſtur er, Mannſins Naattvru Hrædſlann ſkier, ei kann hun ſtendaſt Engla Dijrd, oſs eru þar til Dæminn ſkijrd.

Enn ef þu leitar Lauſnarans, laat, mijn Saala, aa Hrædſlu Stanns: Hvad villtu Ottaſt? Herrann þinn, med Himneſkum Prijs er Uppriſinn.

JEſus þinn blijdi Brwdgumi, bariſt heſur, og ſigradi, Ovina þinna allann Her, einginn þeirra ſær Valld aa þier.

Ei þarftu Ottaſt Andſkotann, ei ſær hann ſakad Chriſtinn Mann, Fordæming einginn finnſt þeim hiaa, er Frelſarann JEſum trwa aa.

Logmaalid ecki hrædſtu hier, Herrann JEſus þeſs Fyllinger, ei kann þeſs Bolvan aangra þig, af þvi Chriſtur took hana aa ſig.

Ei þarftu Daudans Ottaſt Pijn, unninn er hann med Broddi ſijn, og i Sigur nu ſvelgdur er, ſoddann oſs JEſu þacka ber.

Ottaſt ſkalltu þo mæti Mann, Þinn milldaſ Gud og Skaparann; Sonarleg Hrædſla ſoddañ

sie, sonn Ast til Guds þar medfylge.

Med Gudhrædslu, sem Barnid betst, byriar þier Drottinn Ottast mest, so reitir hann ei til Reidi hier, riett Trw i þessu soolginn er.

Vid Kvinurnar Engill en̄ nam tiaa: Upprisu Drottins segied fraa, Postulum han̄s, so gledlest Ged, greined og þetta Petre med.

Siaaid, ad han̄ mun fara fram̄, fyrir ydur i Galilæam, þar faaid þier han̄ siaalfan̄ sied, so sem hann ydur heita ried.

Eptir sem gloggt var getid um̄, Guds Engill bijdur Kvinnunum, Upprisu JEsu segia Sann, fierdeilis Petur nefnir hann.

JEsu, þad er þitt Ord og Ans: ei þurfa heiler Læknarans, helldur siwkir og særdir Pijn, Saar þeirra læknar Milldinn þijn.

Petur giordist stoor Glæpa-Mann, Guds Son afsoor og neita vann, honum: Enn Herrann hijrt med Ged, hanns Syndar ecki minnast ried.

Stærstu Syndurum stærsta Naad, stærsta Hugsvolun verdi tiaad, einn stoor Syndari alldrei kan̄, aan þess koma i Himna Ran̄.

Þar sem ad Jordenn of þurr er, Uppsprettu Læke saaum vier. Guds Naadar Brun̄ar bregdast siist, Bersyndugum, og þad er viist.

Gud hefur svared so til Sanns: Syndugs vil eg ei Dauda Manns; Petur Meinsære sijnde sitt,

Saar

Sære DRotteñs þad giørde kvitt.

Eg meina viist ad eingiñ sie, Ast Guds og Myskun naalægre, enn ydrandi syndug Saalunn tvist, soddann vid Petur auglijstist.

Sialfur Gud lagdi Adam a, einn Klædnad þa hann nakinn sa, Mettli Riettlætis mun hann mier, midla þegar mig nakinn sier.

Eg treysti DRottiñ uppa þig, alldrei miñ JEsu forlaat mig, siin mier þa þijna Myskun mest, mestann þa sierdu hia mier Brest.

14. Psalmur.

Uñ Heimfør Kveñaña fra Grøfiñe og Christi Opinberan fyrir þeim.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggist þu, etc.

KViñurnar gladar geingu heim, fra Grøfiñi med Bodskap þeim, hvern þær hugdu ad tia, HErrans Postulum hryggvum þa, sem heilagur Engill sagdi þeim fra.

Eptir sem þetta er nu skied, i þvi Vili þeim mæta ried, Herrañ med bægañ Sid, Hellar, sagdi hañ, stand þid: Sijst vard þa a Glediñi Bid.

Hver ad hañs Footum falla vañ, fadmandi þa, tilbadu hañ: hrædist ei, Her-

rañ tier, Brædrum mijnum byrti þier, brádlega það sem greini eg hier.

J Galilæam gángi beint, goodir Sveinar med Lyndid hreint, þar skulu þeir mig sia. Ordinn þijn, JEsu, stodug stá, stadfast Traustid set eg þau á.

Hvad kom til þess, miñ HErra, fyrst, þa hrelldri Mariu þu byrtist, hun matti ei hræra á þier, enn Kvinnur sem nu komu hier, kloppudu um̃ Fætur þijnar sierhver?

Magdalena i Tryggdum̃ traust, trwdi því stadt og Efalaust, ad varstu upprisinn, enn hinar bordust vid Breyskleik sinn, bradt þær aumkar Kiærleiki þinn.

Þvi sietstu HErra hijr i Lund, hier þau Veikrwud Dygda-Sprund, sa ad þreifa á þier? Hver þeirra og þig sialfann sier: Sonn Trw giordi stadfestast hier.

Veiktrwada med Vanmátt sinn, vill ei þijn Giædska, DRottinn minn, fra sier burt hrekia hardt, Myskunar þinnar er það Art, eingum Naudstoddum veitist hun spart.

Brakadann Reyr ei brijtur þu, blessadi HErra minn JEsu, Trw min þo viist sie veik, harlf sloskinn þu ei kiæfir Kveik, Kraptar Manns þa sþra á Reik.

Trwar Vanmætti mijnum mest, Milldinn þijn JEsu hiálpi best, eg treysti á þig eiñ, Ast þijn for-
lætur

lætur alldrei neinn, sem ad þier leitar, DRottinn minn hreinn.

Lijkamlega ei lienast mier, Lausnari minn, ad siaa þig hier, og fadma Fætur þijn, enn Taallaust þad giori Trwinn mijn, til þess mier eilijf Dijrdin̄ þijn skijn.

Eins sem Jacob eg alltijd skal, enn þoott þu byggir Himna Sal, minn HErra, hallda þier, i hrein̄i Trw: Þa hlotnast mier, hvers kins Blessan. Eflaust þad skier.

Mier þikir so sem Milldinn þijn, mier losi ad hallda um̄ Fætur sijn, þa Holld þitt og heilagt Blood, i Kvolld-Verd þijnum, Giædskann good, giefur þu mier, so styrrist eg Mood.

Ecki einasta eg kann þa, um̄ þijnar Fætur hallda faa, helldur Saalinn miog mædd, Blood af þeim sijgur hrelld og hrædd, helgri Naadar Svølun vel giædd.

HErrans Fætur i Heimi hier, hanns Þienara riett kollum vier, sem boda Guds Ord best; Ef Ydrunarlaus þu ad þeim setst, aumur Mann, þad giegnir þier verst.

Eg vil þig heidra æ og nu, elskulegasti min̄ JEsu, og virda Þioona þijn, O! DRottinn fær þu Fætur mijn, i Fridarins Land, þa Hiervistinn dvijn.

15. Psalmur.

Um̄ Vitnisburd Vardhallds Man̄an̄a.

Ton, Sæll er sa Mañ sem hafna kañ, etc.

HEidnir Striids Meñ, sem Historiañ, hermir til Vardhallds setta, Upprisu Christi allañ Sañ, athuga nærdu rietta, Jardskiælftañ, eiñiñ Engilleñ, er i burt færdi Graf-Steiniñ, allt liitu þeir a þetta.

Fara þeir þvi med Felmtri heim, Foringium Presta ad greina, allann Sannleik fra Atburd þeim, ei þar af nockru leyna: Prestarnir þegar heyrdu hier, hvornñ þad allt tilgeingid er, Rædstefnu stofna eina.

Ærna Peninga gæfu greidt, Gudlausum Vardhallds-Moñum, so feingi þa til Lygi leidt, og leyndi Rokum soñum, ad JEsus hefdi upprisid; tiid: þa lionir svæfsum vid, hañs Sveinar stælu honum.

Allir sambyckir urdu þeir, eingiñ fiñst hier a Vasi, Giallbid vitgreida gat ei meir, giort hier þeirra Akast. Ur Guds Kistunni þessir þar, Þioofar, sem Silfri Judasar, helld eg burt stolid hafi.

Af Lyginnar Fodur lærdu hier, Lyginnar Kaupmeñ verstu, Lygi utbreida; Lyginn er, med Lostum þeim allra mestu. Sa sem liigur er Satans Þioon, Sæluñni kaupir eiliift Tioon: Þu Lygiñ, þad hugfestu!

Sañ-

Sannleikann þa þu segia ætt, siist lættu Munn þinn fylla, med Miwtum, sem þeß fyrsa flætt, ad framberer Lyge illa, og Mællaus verderi sannre Sok, til soddañ Ohæfu finnast Rok, Fiegyrnder vest sem villa.

Heidnir Vardmeñ, til Lygi lioost, lietu sig Presta giña; Agyrndeñ þerra bleckte Brioost, bölvad Gialld æ ad vinna: Uppæ sig siælfa einninn med, Odygd hver þeirra liwga ried: Samvitsku eingri sinna.

O! DRottinn geym vort Yfirvalld, ei lat þad Satan villa, ad þigge edur giefe Gialld, so giore Riettindum spilla, i sierhveriu ræki Sannleikann, Sakfelli alldrei Riettlætann, læt þad ei Gullid gylla.

Yfir Grof JEsu erum vier, allir til Vardhallds settir, hañs Grof Christeña Hiartad er, hrein Trw Lijndwkar riettir, i hvorium vakta eigum hann, ei stelur honum neinn þadann, nema siælfra vor Synd og Prettir.

Ef þier villt JEsu hallda hiæ, Hiartkiæra Sæl mijn blijda, sofandi ecki siertu þa, so mætir straungum Kvijda: Vak þu og bid, uñ Hiæstod hanns, sem hrekur burt Vardhalld Andskotans, ædsti Lasusnarinn Lijda.

Opt sitiar mig, þa eg æ hier, Embættis mijns ad giæta, til Vorkunar þad vyrdi mier, vors JEsu Milldinn sæta: Hanns bleßud Næd mijn hylie Brot, hann læti ecki verda æ Prot, sem vakir,

Svefn minn bæta.

16. Psalmur.

Um̃ Utgaungu Lærisveinanna til Emaus.

Ton, Af diwpri Hrygd ækalla eg þig, etc.

Fram Vorglũt med Hrygdar Hag, HErrans Tveir Sveinar gaanga, aa hans Fyrsta Upprisu Dag, Eymd Hiartans baaru straanga, til Emaus sier ætla þeir, i Jerusalem þreidu ei meir, hvar einga Huggun faanga.

Um̃ Grundirnar þa geingu þeir, graatnir i þetta Siñl, um̃ þad tolu du tvistir Tveir, sem tilbar i Stadnum iñt, bryggver þo miñast HErran̄ aa, hvern ei uppristñ meintu þa, mest var han̄ þeim i Miñt.

Vilier þu JEsum fundid faa, fraa skil þig Verolldiñi, fraa Ogudlegum gior þu gaa, med Giedi, Hiarta og Sinni, af Verold Illt þu ætijd fær, aa Bord med heñi Satan rær, Heill so han̄ hamli þiñi.

Þa Verolldinn sem hijrast hier, hun lætst þier Fadm siñ breida, so sem Dalila sinnud er, med Svikum þig giorir veida. Samson hid fyrsta faangiñ var, i Fadmi elskudu Hoorunnar. Siaa til hiaa Svikum sneida.

Holldlegir Menn med holldlegum, hier þo um̃gaangast faai, Riettvijsir eins med Raanglaatum,

og

og Raun sw margann þiai, fraa Hegdan Gudlau-
fra hallt þig samt, hverium ad swijkia miog er tamt.
Guds Otta sierhvor gæi.

J Annann Stad maa athuga, um þessa Læri-
sveina, aa Ferda-Reysu þeir framhallda, sem feg-
urstu Skrifter greina, til Emaus fara hugdu hier,
Hallda þad Kauptun allmarger, nefndt vera af
Vatni hreina.

Af þvi saa Stadur styrktur var, med stoor Vot-
num marga Vega, Flootta-Menn gaatu geymt sig
þar, þo giordist Ossookn brædlega. Og sig feingu
þar Ohulta, Innihalldid, þa Fiandmaña, Heypt
þeim hootadi Trega.

Staddur ertu, þu mæti Mann, mæddur aa
Vegferd þinni, hier medann byggir Heimsins Rañ
og hrekst i Verolldinni. Til Emmaus kieppast aattu
greidt, ei þad Jardneska gylldir neitt, helldur him-
neskt Heimkynni.

Þar er fast Slot, þar Frij-Stad aatt, fyrir O-
vinum þijnum, Ohultur bwa ætijd maatt, eingum
mætir þar Pijnum, fram af Stool Lambsins flioo-
ta þar, fegurstu Vatnsfoll Gledinar, med eilijfum
Sætleik sijnum.

Fraa Ogudlegum untu mier, O! DRottinn,
burt ad gaanga, laat mig ecki i Heimi hier, Hlut-
skipti med þeim faanga, og þa Vegferd er woti mijn,
eg bid, gled mig i Rijki þijn, um alla Eilijfd laanga.

J Þridia Lagi þad er eñ, þier Saal mijn athug-
andi, hverier þeir Reysu mundu Menn, sem mæd-

dust

Dust hier Vegfarandi. Lærisveina vors Lausnara, lloos Guds Ord bæda auglijsa, halldna i Harma Standi.

Ef þu villt Madur, ad þu bert, odlist JEsum ad finna, Lærisveiñ hañs med Sanni siert, sijst læt þig Heiminn ginna, blessad Ord hanns med blijdri Lund, breid wt og medkienn alla Stund, Bodum hanns best skallt sinna.

Hann umfram allt þu heidra ætt, hann er Gud þinn Lausnari, Kross hañs Ovirds alldrei mætt, enn þo hann leingi vari. O JEsu! læt þu alltijd mig, elska, prijsa og dyrka þig, hier æ medann eg hiari.

17. Psalmur.

Christur opinberast Emaus Reisendum.

Ton, Ef Gud er oss ei siælfur hiaa, etc.

GUdspiolliñ segja: HErrañ hijr, hafi sem Vegfarandi, komid og nælægst Krapta-dijr, kiæra Sveina reysandi. Þeim þar samlaga sig nam hann, so sem hinn Pridie Ferda-Mann, þeirra so þverri Vandi.

Jafnframt þeim bædum JEsus gieck, JEsum samt þecktu eigi, fyrir Sioon þeirra Hulda Fleck, hun var æ þessum Vegi, halldiñ, so þeir ei hugdu hier, HErrann

værí

være i For med ſier:ſo fraa eg Ritning ſegi.
Siaa hier og ſkoda, Saal mijn kiær, Siñe þijns JEſu blijda; Gudhræddum er hann alltijd nær, ems þa vid Freiſting ſtrijda: Veiktwada hañ vid-rietter, Vanfærum Styrk og Huggun lier: ei þarf-tu þvi ad kvijda.
Hvar ſem ad eru einir tveir, eda þrijr komnir ſamann, i Herranns Nafni, þar hafa þeir, hiaa ſier JEſum Raad-ramann, þeirra aa milli midt hanner, maa þeim ſo eckert granda hier, þa hann er fyrir framann.
Fra Hiord Drottinns hier høfdu tveir, Herr-anns Saudir burt-ſtwid, aa Villu-Stig hættum voru þeir, var þvi Saalar Tioon bwid, ef uppleit-ad þa ei hefdi hann, ſem Hyrdir er beſti Gud og Mann, og þeim villtum vidſnwid.
O JEſu, JEſu! ort hef eg, i burt fraa Hiør-du þinni, villſt aa Gløtunar vondann Veg, Vel-ferd nærtapad minni: Enn þu hefur mig uppleit-ad, ædſti Hyrdir, og ſamlagad, Saudum þijnum hvort Sinni.
Ei byrtiſt Drottinn øllum Lijd, þa upp var riſiñ fraa Daudum: Sveinar hanns og ſo Fliodinn frijd, ſem fylltuſt af Sorg og Naudum, fengu hañ ſiaa enn adrir ei, einginn kann þar vid ſegia Ney: ſijnum hann biargar Saudum.
Læriſveinar med liwfri Lund, Lof Drottinns tveir vijdfrægia, þegar þeir JEſu fengu Fund, fra hvors Naalægd ried bægia, Kiennimønnum og Heidn-

um Her, Hreckir, Vondſká og Laſtaner, er alldrei lietu ſig lægia.

Ef þu villt, Barn mitt, ødlaſt hier, ad JEſus þinn Frelſari, ſie æ i Fylgd og For med þier, og Fødurlega bevari, med Heilögu Tali hann æ vallt, i Hiarta þitt inn þu locka ſkallt, Viſt hanns ſo hiaa þier vari.

Owfurnar hrædaſt Hrafna-Moal, Hliood Ulſſins Lombinn flija, giør þier ei ſiaalfum Svik og Taal, Syndir med Ordum driigia, Muñ-Soſnud vondann varaſt ſkallt: vit; hann burt ſtyggir Gud æ vallt, ſo fær þu ei Fylgd hanns nija.

Eg blygdaſt vid ad athuga, Uppfooſtur ſumra Manna, æ Børnum þeirra, ſem berlega, byrtiſt og Raun vill ſanna, fyrr enn þau kunna Fadir Vor, Forelldra vondra rekia Spor, ſveria, bølva og banna.

Bid eg, þeſs giætid goodir Menn, Gud mun af ydur krefia, Barnanna ydar Saalna ſenn, er Satan feck Snorum vefia, leidid þau ung til Lauſnarans, med liwſum Aga og Kienning hanns: Hyggid ei hier vid tefia.

Enn framar ſiaadu, Saal mijn, hier, Sorgandi Læriſveina, til Emaus ſem ætla ſier, ad fara Reyſu beina, i annarlegri Aſynd þa, eiliiſur Guds Son liet ſig ſiaa: Set eg ſo Ritning greina.

Eg veit Gudhræddum ertu hiaa, O! minn JEſu bleſsadi: Hvar hellſt ſem ad þu hittir þa, Hormung trwi eg ei ſkadi, enn Stundum þeir ei þeckia gløggt,

gloggt þijna Asijnd so fliott og sneggt, eins sem i Villu vadi.

I Liking Prefalldrí lijt eg þig, Lausnari minn þinn blijdi, koma til vor og sijna sig. I Sorgum vorum og Strijdi, Asijnd þijn JEsu Andleg er, i Ordi og Sacramentum hier, Leyndardooms-full þinu Lijdi.

Ecki sæ eg þa Asynd þijn, að annann Heatt ad skoda, enn med Trwar-Augunum mijn, allann so fyrrist Voda, sem annarlegann sie eg þig, so þijna Liiking ber fyrir mig, þa Kross þinn þu kemur ad boda.

I Krossburdinum Kiærleik þinn, kann eg ei gloggt ad lijta, Vanmaattur sterkur vijst er minn, þa verd eg i Eymdum sijta, Hug-Kots Sioon mijn er halldinn þa, sem hyggi eg þig einn framandi sia, er Huggun ei vill bijta.

I eiginnlegri Asijnd þo, eg sæ þig lijka sienann, Herrann minn kiær, þa Harma Froo, helg Naad þijn og Forþienan, Lijkamans Blessan lætur hier, og Lijkn þa Andlegu veitast mier, þa gefst a Raunum Rienan.

I hverri hellst Asijnd, Herra minn, hier villtu mier þig sijna, Hiartannlega i sierhvort Sinn, Saal mijn kijs Naalægd þijna, einmana eg þa ecki er, Englana veit eg fylgia þier, alltgledur þad Ondu mijna.

Kom til mijn, JEsu, kom til mijn, kom ei sem einn framandi: Eg bid, Naalægdar alldrei þijn,

aumur verdi eg ſaknandi: HErra minn kom og hi= alpa mier, Hiaalpræde þitt mig burtleider, hiedañ wr Harma Landi.

Eiginnlega þa Aſijnd þijn, eg fæ gladur ad ſkoda, horfinn fraa allri Hrygd og Pijn, hverskyns Eymdum og Voda, Sœlu fegri þar ſie eg þig, Sool Riettlætiſins, hvar ed mig, Eilijf Dijrd æ mun ſtoda.

18. Pſalmur.

Um̃ Samtal Chriſti vid Læriſveinana aa Veginum.

Ton, Giædſkn Guds vier prijſum, etc.

Lauſnarans Læriſveinar, litu Tveir Frelſarañ, hverugur hañ þo meinar, helldur Vegferdar=Mañ, hvorn þeir ſig hugdu ſiaa, Augunum Harmar hielldu, Hiortuñ i Efa felldu, Herrañ ei þecktu þa.

Grædarinn gefur ecki, good Raad til Lækninga, utann hann aadur þecki, Orſøk Siwkdoomanna. Herrañ eins hrellda ſpyr, Sveina, hvad Samtal halldi, ſem þeirra Hrigdum valldi? Vijſt ſem þad viſſe ei fyr.

Cleophas ſkioot med Sinni, Chriſti Spurn ſvaradi: i Jeruſalem inni, ertu ſo Framandi, grenſlaſt þu þurfir ad, þvi er aa þeſsum Dogum, þar hefur giordſt ?

Sem

Sem kleguzn, Herran spyr, hvad er þad?
Herrann hefur þad Sinni, Hormung þa striid-ir aa, vill hann ad allir inni, Ästsemi hanns þar fraa, med Bæn og blijdgri Lund, Eymdir sijnar auglysi, og honum þær framvijsi, aa hvorri Harma-Stund.

Allt-veitst þu ædsti HErra, allt aa Himni og Jord, allar Ord-Rædur hverra, alla Hugan og Giord, enn þo spurdir þu ad, hvad þijna Sveina hrelldi, hvad þa i Sorgir felldi? Allt þo þecktir þu þad.

O JESU! Elskann blijda, Angur mitt betst þu sier, enn þo hvad eg maa lijda, audmiwkur byrti eg þier, og Hiartad Hormum þiaad, opna eg Elsku þinni, aumstaddur morgu Sinni, þa hlotnast Huggun braad.

Cleophas eñ þa tiñir, uñ JEsum tolum vier, oss til hanns alltijd miñir, ad-ur var med oss hier, Spaadooms Frægd hafdi hañ, Maattugur eins i Ordum, og i Verkaña Giordum, hiaa Gudi, og hvorn vid Mañ.

Hañ vorir Hofud-Prestar, hier med Lands-Foringiar, keyrdu i Kvalir verstar, Krossfestur so hañ var, vier meintum mundi hann strax, Israels Rijki rietta, reiknast nu umfram þetta, þessi Tijd þridja Dags.

Lærdoom Lauſnarans Þioonar, liiti hier allir betſt, ad Trygd þeirra Umſioonar, ei hafi nockurn Breſt: J Ordi og Verkum eins, Mœttugir eiga ad vera, eckert moot Kienning giera, ills alldrei orka neins.

Þeir ſem ad þiida giera, þæg Ord Guds Lærdooma, enn læta ecki vera, Jdkanir Verkanna, ſamhliooda Kienning ſiin, ein Hond hvad upp nam bæta, önnur briitur, ſo giæta, þeir ei ad þyngri Piin.

Minn JEſu, Syndir miinar, med Selſkap Gydinga, þig ſeldu i Kvalir þiinar, þig giordu Kroſsfeſta, þær voru Sok þar til, DRottinn ad þu varſt deyddur, og Diirdar Vegſemd ſneyddur: Eg þeſs nu ydraſt vil.

Enn þiin Piiſl Endurleyſti, alla Þiood Veralldar, af Hiarta eg því treyſti, ei gieta Syndirnar, hamlad nu HErra kiær, ad eg Inngaungu næi, i Riiki þitt, og fæi, Diird med þier, DRottinn ſkiær.

O! hvad ſæll eg þa ſanna, ad þu frelſadir mig, Liifs æ lifandi Manna, Landi, nær ſie eg þig, og hærſtu Hefd med þier, lætur mig HErra hlioota, og hennar um̃ Eiliifd niioota. O! Gud þeſs unn þu mier.

Næſt þeſsu nædu oſs hræda, nockrar, Cleophas tier, Kvinnur, er allt ſo ræda, eins og nu ſegium vier, ad þær Ar-Degis ſnart, hiaa Grofin̄i grœtnar ſtundu,

Guds

Guds helga Engla fundu, vid hañ þo vard ei vart.

Og nockrir af oß gengu, wt ad hañs Grafar=Stad, hañ ecki hitta fengu, hvernig sem grenslast ad, eñ allt Sorgfuller stæ, Læriſveinarnir lïwsir, lijkt med oß Siñis hrïwsir, sem Kvïñur sögdu fræ.

O! þu Cleophas kiæri, Kvinnurnar Kelfdu þig, goodann þo Bodskap bæri, betst sem ad gledur mig, ad Christur upp ried stæ, Englar þann Sannleik sögdu, so og fyrir þær lögdu, ad greina gloggt þar fræ.

Sama Postular prwdir, Petur og Johann sæ, so sem þær svinnu Brwdir, sant varstu Cleopha, lijka Lags Madur þinn, Vantrwadur, sem væri, vijst eigi Drottiñ kiæri, af Dauda uppriſiñ.

Auk þeßa ædur innti, Endurlausnarinn klær, hañs þegar Hiervist liñti, og Hold sitt yrdi Nær, þæ samt æ Pridia Dag, fræ Daudum vijst hann villdi, varna þeß einginn skylldi, rijsa med Hefdar Hag.

Af þeßu eingu trwdu, aumir Læriſveinar, Hugſkotid Harmar lwdu, Hiartad Angistinn skar, Gledi Fregn sinntu sijst. Sæl mijn, þa Kroß þig þiæir, þott nockra Huggun fæir, hun opt til Hrygdar snijst.

Veik Trwa velkist Tijdum, vijst sem i Olldu Sioo, Skip fyrir Stormi strijdum, steipist ei all-

tijd þo, þvi Drottinn leggur Lid, hann ei Reir brotinn brijtur, breiskur hanns Hiaalpar nijtur, þegar hellst þarf hann vid.

Eg trwi Ordum þijnum, O JEsu! gled þu mig, og vorkienn Veikleik mijnum, vil eg fws trey-sta aa þig, midt i Mannraunum mijn, Sorgirnar þo mig þiaai, og þær sialldann afbraai, Vatn þad snijst senn i Vijn.

19. Psalmur.

Uñ Predikun Christi, fyrir Lærisveinunum aa Veginum.

Ton, Raattraañ oll og Edli Mañs, etc.

NU er greint: Ad giørdu Tveir, Gudhræddir Lærisveinar, herma JEsu hvad harma þeir. Hver þa med ødrum kveinar: Þeir trwdu sijst, þvi sem var lijst, þad Christur risinn væri, Daudanum fraa, graatnir þvi gaa, glediast vijst þo þeim bæri.

Þa Cleophas med sagdann Sann, Saarinn beggia opnadi, JEsus sem liwfur Læknis-Mann, leingur so þau ei skadi, i Undirnar, innhellti snar, allra fyrst beisku Vijni, og straffa ried, Aviitan med: Ord hanns fraa eg þad sijni.

O! þier Heimsker! Kvad HErrañ hier, i Hiarta tregir lijka, øllu ad trwa er Ord Guds tier (athugum Rædu slijka): Og heim sijdañ, segia ried hañ: So hlaut Christ-

Christur ad lijda, og i Dijrd sijn, endadri Pijn, inngaa med Vegsemd frijda.

Heimskann vijst kalla hvorn þann maa, sem hafnar Gott ad stunda, og Trwnad festir ecki a, Ord Guds nie vill þau grunda, enn Hollds Skynsemd, helldur med Fremd, Hættulaust fylgia bæri, um hiartann Dag, med Bernsku Lag, Blys sem hann tendra fæte.

Heimskur forsmaair Hyggindenn, Heimskur er Vantrwadur, sem Ordum Guds ei sinnir senn, so hann þeim treysti gladur, Orvænting i, opt fellur þvi, ecki vill DRottni trwa, og sier til hanns, fyrir utann Stans, af Hiarta gladur snwa.

Øll þijn Ord eru Andi og Lijf, O! JEsu minn Frelsari, ædsta Huggun og ædsta Hlijf, ædst Trauſt, þo Sorginn vari, enn samt med þeim, hreckvijsann Heim, hentar marg-opt ad vijta, Pienurum þijn, fraa þrongri Pijn, þeir so hann kunni slijta.

Laat þier þvi, syndug Saala mijn, sijst þad forþocknast kunna, Guds Pioon þo straffi Glæpi þijn, gior honum helldur unna, sem leidir þig, a Lijfsins Stig, Logmaals Ord þo hann rædi, og Astar-swos, eins sem JEsus, Undir hreinsadar grædi.

HErrann þa vijtad hafdi hardt, hier sijna Lærisveina, aptur þa hrellda huggar snart, Hañ naadi þañiñ greina: Hlaut Christur ei, hver kvedur ney? Hier lijda Pijnu stranga, og þar epter, sem aadur tier, iñ i Dijrd

sijna gaunga.

Þu hlautst, minn Hiartans HErra kiær, hier lijda Pijsl og Dauda, Syndlaus, Heilagur, Hreinn og skiær, hverskins fanstu til Nauda, so frelstir Mann, Fortapadann, Fadirinn slijkt afriedi, ad dur enn vier, vorum skapter, af Villd þinni þad skiedi.

Minn JEsu einginn þreingdi þier, þwongar Kvalir ad lijda, nema þijn Ast sem eilijf er, og Mannkyns Topun strijda, viliugur þvi, þig gafstu i, Þiœaning og stærstu Pijnu, Astinn þijn best, Symdinn mijn verst, olli Kvalrædi þijnu.

Mijn Sæl, þess giættu sierhvert Sinn, so og þad vel Hugfestu, viliugur leid Lausnari þinn, Lægíng og Pijsler verstu, fyrer Synd þijn: Þessa hans Pijn, þier laat Uppvakning giera, ad viliug þu, þioonir med Trw, þessum liwfasta HErra.

Medtak og viliug Christi Kross, Kross-þiœad ef skaltu vera, þvi þad er eilijf Æra oss, eptir JEsu hann bera, so lijkiunst vier, i Heimi hier, Hrygdar Mynd vors Frelsara, Dijrdar-Mynd hans, sijdar til Sans, so mun og æ oss vara.

Þessra Tijma Mootlæting mest, mier giorir Dijrd eilijfa: Þessa Tijd vil eg bera best, Bol mitt og ei moot kiifa. Kom JEsu minn, med Krossinn þinn, Koronu mun mier giefa, þijn Nædinn blijd þa þrijtur Strijd: Þetta skal eg sijst efa.

Ritningar allar inna ried, æingrudum Lærisveinum, HErrann vor JEsus hljrt med Gled, af hellstu Spaadooms Grei-

num

num: Þær sem um̃ han̄, hermdu med sañ- helgañ Mosen fyrst tiaadi, eiñ:ñ Sparn- meñ, alla i Señ, wtleggia best hañ naadi.

Þig, minn JEsu, eg þecke best, þijns Ords af Naadar Rædu, hvar vid Saal mijn sig huggar mest, i hverskins Sorg og Mædu: O! Sarons Bloom, Ordinn þijn froom, Alldingard þann eg segi, er gledur mig, þar finn eg þig, þad giefst mier vijdar eigi.

Sem eitt Gull Epli er JEsus, i Sylfur-Skaal Ritninga, þad Hnoss munn Andi elskar fws, eins nær mig Sorgir þvijnga: Laattu Ord þijn, Ond gledia mijn, O! minn Lausnarinn froomi, i Lifi og Deyd, i hverskins Neyd, einkum aa sijdsta Doomi.

20. Psalmur.

Af Bæn Lærisveinaña, ad Christur væri hiaa þeim.

Ton, Nu hefst Nottiñ og hylur Dag, etc.

LÆrisveinarner, Lausnarin med, loksins naalægast Kauptuned, þa var Dagur- iñ þrotiñ nær. Þar af Saalinn mijn Huggun fær.

Loksins Pilagrijms Gaangur minn, giorir ad þrioota Eitthvort Siñ, mijn Eymda Reysa End- ing fær, um̃ sijdir hiaa þier DRottinn kiær.

J Emaus himneskt eg kiemst þa, eckert kañ mig

Þar leingur Þiaa, einginn Diofull mig aastriida, i Þvi Heymkynni blessada.

Einger Fiandmenn Þar aangra mig, eilijf Dijrd giefst mier fyrir Þig, Frelsari minn, og Hugar Hægd, himnesk Sæla med allskins Nægd.

JEsus liet sem hann lysti hier, leingra gaanga, enn Sveinarner, Þa Kauptwnenu komu ad. Christinn Madur, hugleidtu Þad.

JEsus optlega sijner sig, sem hann vilie forlaata Þig, Krossinn Þegar Þig Þiaair mest, Þijna Trw so hann reyni best.

O! hvad marger Guds Astviner, aatt hafa slijkt ad reina hier, sem hafe Gud Þeim horfed fraa; og hyrdtei framar neitt umm Þaa.

Freisting slijk ef ad Þiakar Þier, Þu christinn Saala, giættu hier, hvad til Urræda heillst Þu sær, af HErrans Sveinum Þetta lær.

Þeir neyddu frijdann Frelsarann, fraa sier ei vikia giordi hann, aa Daginn lijdur meir og meir, miøg tekur Kvollda, søgdu Þeir.

J Bænum vorum vijst med Sann, vier kunnum neyda Lausnarann, hann so oss ecki hverfi fraa; hier uppaa Dæminn finna maa.

Soddann Naudung af Syndugum, sem skier i Þeirra Bænunum, er DRottni kiær aa allann Hann, alldrei vid hana styggist hann.

Alldrei mislijkar Astsemd Þijn, O! minn JEsu Þo Bæninn mijn, neydi Þig Hiartans HErra kiær,

hiaa

hiaa mier vera og gaanga ei fiær.

Vijk ei burt JEsu minn fraa mier, mig laattu faa ad hallda þier, Hyl þig ecki i Hormum mijn, Hiaalpar so alldrei sakni eg þijn.

Einginn Twnga wtskijra kann, allra sijst Eg eirñ fraviijs Mann, hvad stoora Naudsyn hofum vier, HErrann bidia: Vert med oss hier.

Af þvi nu Kvolldar ærid mieg, i Helminum aa margann Veg, i hverri Stiett þad sijnir sig, soddann maa Tijdum aangra mig.

Andlegir velltast Villu i, viist kann einginn ad neita þvi, og þo ad Ritning rædd sie hrein, raung Verk giora þo stoorum Mein.

Kieñimeñ blindar Bwksorg veit, bolvud Agyrnd er þar vid fest, og Hræsnis Tal fyrir Hofdingium, hvar med er tortijnt Saalunum.

Stroffunarleysi uñ Synda Sid, soddañ Lostu opt festist vid, Hoogværd aa þad ad heita blijd, Heimsins aa sijdstu Rockurs Tijd.

Giæt þijns Embættis, Guds Ords Pioon, gior alldrei neinum Saalar Tioon, Lærdoomur sie og Lijferne, sem Lioos tendrad i Kvolld-Rockre.

Hiaa Veralldlegum vænti eg med, vera adsijgd ed Kvolld-Rockred: Ef þu Madur villt ad þvi gaa, eg verd þar lijtid minnast aa.

Heimskir og margir haalf-blinder, i helga Valld-stiett inntroda sier, Daarar sitia i Doomunum, dragast þvi Log aa Eyrunum.

Mwtur og Gialld þo Maallaust sie, morgum

sneri fra Riettviise, Oriett leid opt sa aumi þvi, enn hinir Rijku gengu frii.

Athugid slijkt good Ysirvolld, Efiñar fyrr enn lijdur Kvolld, stundid Guds Otta geyma best, good Riettvijsi so vidhalldest.

Himskapar Stiettiñ einninn er, i hverri Kvoll-da virdist mier, Egta-Hioonanna Elskann bl.jd, opt vill koolna uñ þessa Tijd.

Bornium aun Aga uppalast, illra Forelldra ne-ma Last, Leti, Þioosnad og þess Hattar, þad so sem ecki skadi par.

Af Himunum maa Sv kinn sia, sorglegt er slij-ku greina fra, Ohlijdni stoora, Ulfbwd med, Jll-skupor morg og drambsamt Gied.

A Kvolldinn Soolinn undir gaar, O! þu Riett-lætis Soolinn klaar, lijs Heiminum i hverri Stiett, hann so stundi ad giora Riett.

Kvolld þinnar Efi kiemur hier, christiñ Mad-ur þess vænta ber, a Kvolldi hveriu, og hveria Tijd, hygg þar ad jafnann Saal mijn blijd.

Kvolld mijns Lijfs hlijtur koma vijst, kann þad fiærri ad vera sijst, i Dag mier Lijfsins audid er, a Morgun kann skie, eg deya fer.

O JEsu, JEsu, Eg bid þig, JEsu forlaattu all-drei mig, i Lijfi og Dauda Naudu mijn, Obrygd-ul huggi Naalægd þijn.

21. Psalmur.

Lærisveinarnir þecktu Christum i Giesta-

Her-

Herberginu, og snern til Jerusalem.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg aa, etc.

MErlsveinar, sem aadur er, umgletld, HErrañ baadu, hiaa sier vera, þvi Hwin ad fer, hver med odrum so tiaadu: Og JEsus let þad eptir þeim, i þeirra Bænum neyddur, og bliidast beiddur, til Kaupt wnsins so komu heim, Kostur var þar til-reiddur.

Ovinnandi aa allann Sann, er DRottinn vor Frelsari, syndugs Manns Bæn þo sigrar hann, so trwi eg laungum fari. Gull-Vidiur Heidnir giordu sier, God sijn hiaa sier ad binda, med Vernsku blinda, Almaatt DRottins i Heimi hier, þygg þier ei so imynda.

J Myskunar Ydrum er eg þijn, innlæstur, JEsu goodi, alldrei sleppir þu Ondu mijn, i nockrum Sorgar Moodi, Ast þijn forlætur alldrei mig, eg þa giori þig bidia, mig styrkia og stidia, hiaa mier Bæn og Trw bindr þig, betur eñ sterk Gull-Vidia.

JEsus gieck iñ i opnad Hws, og vid Bord settist nidur, Braudid took og þad blessar fws, braut, eins og hañs var Sidur; Lærisveinum þad liet i Tie, liwfur med Kiærleiks Daadum, þvi bijtti baadum, hañ i þvi Auguñ opnade, aa sijnum Piooñum tiaadum.

JEsus blessadi Braudid hier, braut þad so Læ-
risveinum: Athuga þetta øllum ber, i Bord-Hallds
riettum Greinum: Almenn Maaltijd, þo þetta var,
þad so Rtningiñ hreina, giorir oss greina, uñ
Sacramentum ecki par, er hier talad, eg meina.

Allt þitt Uppheldi þiggur þu, þess giættu Saal
miin kiæra, af þijns Skapara Ast og Trw, alla
hann giorir næra. Gleip ei sem Hundur gefid Br-
aud, gior þijna Fædu blessa, sem Holld skal hressa,
mettadur þa þu missir Naud, minnstu Naad prij-
sa þessa.

Alldininn Svijnenn svelgia bradt, sem af Eik-
unum detta, enn uppa Trien a eingvann Haatt,
Augunn giora ad rietta; Sa Ohackleatireinniñ er,
allt eins vid Gud siñadur, þo þiggi gladur, Saa fur
hañs, þijda Bock ei tier; þad varast christiñ Madr.

Maaltijd Sveinanna HErrann hier, hyrdti ei
uñ ad þiggia: biood honum samt til Bords med
þier, best skallt ad slijku hyggia, þegar þu sedur
svangañ Mañ, sem er hañs Limur riettur, i Sor-
ger settur, sialfañ fædir þu Frelsarañ, fær Laun þa
hann er mettur.

Þegar ad JEsus Braudid braut, bradliga op-
nast nadu, Sveinaña Augu, Angrid þraut, eingir
Harmar meir þiadu, þeirra Hiortu, fyrst þecktu
hann, þa snerist Sorg i Gledi, so ræda riedi, fyr
vid þaa goodur Gud og Mann, gloggt nu allt þetta
skiedi.

Adams og Evu Auguñ fyrst, i Synd þa fallinn

voru

voru, opnuduſt, ſo þau ſau twiſt, ſijna Blygdan mieg ſtooru, Klædleyſi ſitt og Lijtinn lioot, litu med Angrid ſtrijda, i Kvøl og Kviida: Einga ſier hugdu Harma Boot, hórſinn var Guds Mynd frijda.

J Emaus urdu allra fyrſt, Augu Læriſveinanna, opnud, ſo ad þeir þecktu Chriſt, þar med fagnandi ſanna, ad nu uppriſinn hefdi hann, Heilagt Riettlætis Klædi, og Bleſsan bædi, afrekad, ſo ad aumur Mann, Andlega ei nakinn ſtædi.

Fraa Sveina Augum Herrañ haar, hvarf nær hañ þeckia riedu, uñ þad þeir ræda Ordiñ klaar, og ſijn aa millum tiedu: Brañ eckí ockar Hiarta heitt, hañ þa Ritning wtlagdi, og Sañleik ſagdi? Skriftina ſo vid ſkilduingreidt, ſkyrt ad þvi ſama Bragdi.

Eins ſem af Gudi Ord hanns er, eins verkar þad Gudlega, ſw Leidar Stiarna lijſir hier, ſem Lioos uñ diña Vega, af þeſsum Elldi uppkveikeſt, Jskallt Mannanna Sinni, med Jl þar inni, þær Andans Glædur allra betſt, Andlegt byrta Heymkynni.

Mitt Hiarta Drottinn mieg er kallt, Myrkur er þar ad finna, Synda og Sorga ſem aavallt, Sioon glepia Augna minna, vermi þad Hiartans HErra minn, heitur þijns Anda Bloſsi, þo Taar framſoſsi: Lat þitt Ord mier til Lijfſins inn, lijſa wr øllum Kroſsi.

J Emaus Sloti einga Bid, upplijster Sveinar hafa, JEsus þegar ad þa skilst vid, þeir giøra strax aan Vafa, til Jerusalem gaanga greidt, Guds Sonar Lærisveina, ad hitta hreina, þeirri Gledi sem var þeim veitt, villdu þa ecki leyna.

J Jerusalem inkomner, Ellefu Lærisveina, fundu brædt, sem ad hermir hier, hverier þa ødrum greina, Upprisu JEsu allann Sañ, og þad Petri byrtst hafdi, hvørn Hryggdoñ vafdi, hiuir segia, þeir þecktu hañ, þegar vid Bordid tafdi.

Lijfsid þegar þad uppkveikt er, æ Bordid setiast skylldi, so ad þess Lioomi lysi giør, Lijd þeim sem Hiøsid fylldi: Upplystur Madur, upplijs hañ, upplijsast þorf sem hefar, og Villann vefur, huggadur huggi hvern annann, hord sem ad Angist kiesur.

Ein Lijfleg Roos mæ riett kallast, Riett-Christinn sierhvør Madur, sem Jlmandi Bloom hann wtmælast, adra ad gledia hradur. Hvønær sem Gud mier Huggun tier, hann gesi mier þad Sinni, i Mædu minni, ad eg og huggi hrigga hier: Hañs alldrei Dijrdinn linni.

22. Psalmur.

Uñ Tijmañ, þa JEsus kom til Lærisvein-

sveinanna, og byrtist þeim fyrst i
Jerusalem.

Ton, Sæler eru þeim sialfur Gud, etc.

KVErisveinar, sem sagt er fraa, sied og
þeckt JEsum hofdu, og um̃ þad tala
allir þa, i Hwsinu sem tefdu, þad var
Kvølld sijd, þrotin̄ Maaltijd, þa af Hræd-
slu vid Juda, var Dyrum læst. HErr-
anns Dijrd hærst, hradt styrkti Sveina lyda.

Christur JEsus a Kvølldinn sijd, kom opt til
aumra Manna, þegar þa hrelldi Hormung strijd,
hvad med oss Guds Ord sanna: Adam ried hann,
um̃ Kvølld-Tijmann, og Evu fyrst Hugsvala, i
Paradijs, af hvøriu rijs, øll Heill og Bootinn
Kvala.

Kvinnunnar Sædi sagdi hann, sundur skal
briota og troda, Hoggormsins Haus, so hrelld-
ur Mann, Helvijtis sitrist Boda: Þad var nu
skied, Þvi Lijsa ried, þægri aa Kvølld-Stundunni,
JEsus med Sann, er Sælann vann, Sigur i
Upprisunni.

O! Þu Helvijtski Hoggormur, Haus þinn er
sundurmarinn, þinn Styrkur allur aleyddur,
allur þinn Kraptur farinn: Af Hreysti þijn, hugg-
ast Saal mijn, Herra minn, laus vid Trega, Sig-
urinn þinn, so verdur minn, sæll JESUS Ei-
lijflega.

Dwsann wtsend af Orkinne, um̃ Kvølld ried

þaangad færa, afbrotid Blad af Oliu-Trie, i sijnum Munni skiæra, Noi þa fann, med fullañ Sañ, Floodid uppþorna nædi, Fagnadi med, gladdi sitt Ged, Guds af milldu Hiaalprædi.

Ad Kvølldi JEsus Hiarta hijr, hier nææalgast Lærisveina, yfir hvorn helgur Andi dijr; Astsemdar Dwsann hreina, kom i Skijrn hanns, Christur til Sanns, kiærum nu Svenum færdi; Oliu-Blad frijdt, þa feck þeim bijtt, Fridar-Giof sem þa nærdi.

Ad Morgni og uñ Middeged, minn JEsus Hiarta blijdur, sig liooft upprisinn sijna ried; so ad Kvølldi Ged-þijdur, uñ allann Dag, med Astar-Hag, wt Fadminn sinn hann breidir, og hvørn einn þann, sem hyllist hann, i Himna Dijrd innleidir.

Mier finnst opt sem ad Saalinn mijn, Sorgfull aa morgum Degi, fraa Morgni til Kvøllds þa mædir Pijn, minn Gud, finne þig eigi, O! hvad þad Strijd, eg sem þa lijd, Ondina saart vill þvijnga, ad sia ei þig, hryggir hellst mig, i Hrelling Mootlætinga.

Ei maa þig Saal mijn undra neitt, uñ Stund so Drottinn bijdi, ad hefta þijna Harma greidt, i hordu Mootgaangs Strijdi, hvad opt aa þig, hanns Milldilig, hroopar Astseminn bersta, bioodandi þier; betra þig hier, braadt og þvi ecki fresta.

Enn þu dvelur med Ydran þijn, Andæpter JEsu valla, forgefins maa hanns Milldinn sijn, marg-

Finnum til þijn kaka, fra einni Tijd, Elskann hans blijd, til annarar giorir bijda, enn þu þriootskast, med Hverwd fast, þijns Guds Nadar Raust hlijda.

Þvi hef eg forþient þad med Sann, þu minn Frelsarinn goodi, ad lætir þu mig aumann Mann, i mijnu Taara Floodi, hroopa a þig, ad hugga mig, og Hiaalpinna lætir bijda, allt til Kvolldsins, annars og hins; ei skal mijn Saal þo kvijda.

Þa kemur vijst þa Kvolldar mieg, Kvollds Stund þijn er hin betsta, minni Yfirboot ei skal eg, allt til Kvollds leingur fresta, komandi þu, kemur med Trw, kom JEsu! Gior ei tefia, þa Hryggd mijn hier, sem hordust er, og Hiartad mest Sorgir vefia.

Kvolld mijns Lijfs þegar komid er, kom þu minn JEsu blijdi, og Hugsvala þa aumum mier, i hordu Daudans Strijdi, hvort Kvolld til þijn, hugsar Saal mijn; hvort Kvolld eg bid og segie: vertu hia mier, minn Herra hier, Heidur þinn þverri alldregi.

23. Psalmur.

Um þad, ad JEsus kom ad luktum Dyrum til Lærisveinanna.

Ton, Ovinanleg Borg er vor Gud, etc.

VID læstri Hurd kom Lausnarinn, liwfur med Krapti hreinum, og i Midid stood i þad Sinn, ollum jafn=nærri Sveinum,

inum, beilsadi beim Herrañ, hier nærst so mæla vann, fyrst sem hañ fengu med: FRJDur SJE YDur MED. Minnst skulud mæta Meinum.

Einginn Hindrun þig hamla kann, Herra miñ JEsu sæte, þu leidst hier inn i læstan Rann, med Líkama þijns Agiæte, eingenn opnade Dyr, eins giegnum Steinñ fyr, gieckstu, sem lukte Grof, gæ orde hañ þier einga Tof, þad trwe eg Vol mær bæti.

Hier þicnist eg med þrongbært Holld, þad hlijt ur Saal nu færa, aumur uñ sijdir eg verd Molld, Ormar Kropp num tæra, eñ i Upprisu mijn, Ord og Lijf fagurt skijn, eck ut kann ama þa, elijfum Gudi hiá, sæ eg Forklarun skiæra.

Eg þegar velkist Eymdum i, Angri og marg- skins Pijnu, allfnir lijta eptir þvi, ei finna Voli mijnu, sem Hiortunn sieu læst, Samaumkañ lijtil fæst; odruvijs Herrann hijr, a Himnum þu sem bijr, hvattad er Hiarta þijnu.

Lærisveinarnir læstu Hws, læst vard þo, Drott- inn, eigi, Hiarta þijnu: þu huggar sws, hvern þañ sem mædir Tregi, alldrei bregdost Elskann þijn, enn hugsor þu til mijn, Mysskunar Dyrnar mier, munt þu ei læsa hier, a Nootti nie a Degi.

Eg kannast vid, ad opt er læst, aptur Hiartanu mijnu, a þad þo klappir, ecki fæst, opni eg þad Vodi þijnu, liwsi Lausnari minn, og leidi eg þig þar inn: Hwsum og Hiortum med, hardlæsa mar-

gur

gur ried, þa Lazarus laa i Pijnu.

Eg bid mier stiornri Andi þinn, O! minn Frelsarinn blijdi, sem Nabal eg ei nockurt Sinn, neiti Þurfanda Lijdi, hiaa mier ad hijsa hann, hvorn eg sie Voladann, Hiartad og Hendurnar, honum sie opnadar, Boot so a Naudum bijdi.

Hier eptir skal eg, Herra minn, Hiartad opna Villo þinni, enn Hreckvijs Diofull og Heimurinn, hvorugur fær þar inni: Þu gafst mier Hiartad þitt, þier gef eg lijka mitt, Lijfsins Dyr laat ei mier, læstar, þa hiedann fer, so naai eg Himna Heim-Kynni.

Þa JEsum saau Sveinarner, sem fallinn laa hann eigi, helldur stood, hvad nu herma ber, og heilog Ritning segier: Synd vor fyrr felldi hann, frægastann Gud og Mann, i diwp Angistar Kof, i Daudann, loks i Grof, a dimum Pijsla Degi.

Nu er hann aptur uppstadinn, Ond mijn huggast vid þetta, eg þo ad kunni eitthvort Sinn, undir Kross-Byrdi detta, og (hvad optlega sker), i Synd eg falli hier, jeg glediast jafnann maa, JEsus stendur mier hiaa, hann mun mig vijst vidrietta.

Diofull og Heimur hier þo mig, hafi Sanitok ad fella, i Pijsla-Hwsinn eilijflig, Elldar hvar sijfelldt vella, Ovini þessa eg alldrei skal hrædast mieg, sæll JEsus Sigurinn lier, sem ad stendur hiaa mier; hvad kañ mig þvi ad hrella?

O minn JEsu! mig aangrar mest, ad þig felldi eg i Pijnu, med Syndum er eg adhafdest, æ moot

Logmaali þijnu, eg þessa ydrast nu, eg vil i riettri Trw, þacka og þioona þier, þu minn Gud, hier epter, af heilu Hiarta mijnu.

Eg aumur gled mig alltijd vid, Endurlausnarinn kiæri, ad Dioful og hanns Illsku-Lid, Almættur þinn hinn skiæri, felldi og Footum trad, frægur stoodst eptir þad, Sigri hroosandi hier: Heidur og Lofid þier, Haudur og Himnar færi.

24. Psalmur.

Um̃ þad, ad JEsus Stadnæmdist i Midid hiaa sijnum Lærisoeinum.

Ton, Eins og sitt Barn. etc.

HErrañ JEsus, ad hugga frws, harmandi Lærisveina, um̃ luktar Dyr, i Astum kyrr, sem innt er fyrr, iñkom Grædariñ Meina.

Og i Midid, med Elsku Sid, ollum jafn-nærri Sveinum, JEsus stood þaa, þad Gudspioll tiaa, þeir gloggt hañ siaa, J Þela Kiærleiks hreinum.

Hvar sem til þijn, sier Saalinn mijn, Sigurvegarinn blijdi, þuert i Mid, Þitt styrkir Lid, a hvoria Hlid, hversu þa allur Kvijdi.

Ef Himnum aa, eg vil þig siaa, ædstu Raad kanntu veita, Mid-Persoonann, ertu med Sann, einn Gud og Mann, i Guddoomi hæleita.

Þar ertu minn, mier hvort eitt Sinn, Medal-

gaangarinn betsti, i Guds Augsyn, Arnanin þijn, sem alldrei dvijn, afplaanar mijna Lesti.

A midri Nott, þijn Fæding fliott, Fiaar-Hyrdum byrtast naadi, Midnættis Brest, þa bættir betst, samt Brot mijn vest, og Bøl, er Hiartad þiaadi.

Ungur i Mid, med Sooma-Sid, satst þu hiaa Meistarunum, frædandi þaa, þad Guds Ord tiaa, þijn Vitskann haa, þecktist med Forundrunum.

Eins ertu enn, Astgiafarenn, i Kyrkiu-Hwsi þijnu, og frædir hier, þann oss framber, Ord þijn, og ver, Eiiifri Vijtis Pijnu.

J Mid varstu, milldi JEsu, millum tveagia Reifara, Klædlaus med Spie, i Kvolinne, aa Krossins Trie, keyrdur af vondum Skara.

Oll Brot mijn þa, eins stoor og smaa, Endurlausnarinn besti, bættir þu frij: Frelsuninn nij, seckst mier af þvi, follnum i Synd og Lesti.

Nu varstu hier, sem Textinn tier, tvistra aa milli Sveina, eingum of-fiær, eins hverium nær, Elskañ þijn skiær, ei kunni sier þar leyna.

Petur med Sann, syndga meir vann, enn sierhver af Postulunum, þa þig af-soor, þijn Milldinn stoor, ad þessu ei foor, þu stoodst eins nærri honum.

Eins ertu mier, minn JEsu hier, mest þo eg syndgad hasi, naalægur viist, nær sem eg sniist, Naad þijn wtbriitst, aa þvi er einginn Vafi.

Hvar sem mier nær, HErrann miñ kiær, hefur þu Naavist þijna, sie þad i Mid, aa hægre Hlid,

eda vinstri vid, vijkur fra giorvoll Pijna.

Vera kann Tijd, þa Harma Hriid, hvelsist yfir Saal mijna, ei sie mier hiaa, einn sem vill þa, Astsemi tiaa, eda Hiealp nockra sijna.

Samt ertu þa, mier hrelldum hiaa, HErra minn JEsu blijdi, i Eymd og Pijn, med Astsemd þijn, sem alldrei dvijn, allur so hverfur Kvijdi.

Vertu i Mid, minn Gud eg bid, mijnu i kromdu Hiarta, Mid-Plaatzed þad, þier lwti ad, þar haf Bwstad, þa skal um neitt ei kvarta.

O! JEsu skiær, Unnustinn kiær, Athvarf i Hættum Nauda, Lijfs Ekinn mijn, Lidsemdinn þijn, sem livosast skijn, lijkna oss midt i Dauda.

25. Psalmur.

Um Fridar Bodan JEsu Christi.

Ton, Hver sem ad reisir hæga Bygd, etc.

HErran vor JEsus hugga ried, harmandi Lærisveina (eins sem eg hefi aadur tied, Ast hans sier kunt ei leyna) FRidur Med Idur, sagdi han sie. J soddan Kiærleiks Avarpe, byrtist Guds Giædskann hreina.

Hier Livos i Myrkrum hafa kveikt, helld eg Livossens Skapara: Hrygdanna Myrkrinn hofdu veikt, hauns Sveina blindann Skara, i myrkvum Stad, um myrkva Noott, meintu þeir Ossookn koma fliott: Vorn hofdu ei til Vara.

A myrkri Natt þeir flowdu fra, Frelsara sijnum blijda, i Sorga Myrkrum eptirea, æptu med Harma strijda, Frid Samvitsku ar fundu sijst, Fridar Bod var þeim eckert lijst, Þeir sautu i saarum Kvijda.

Vid Gud Osaatta vissu sig, vord þad Samvitskann tiandi, Enn JEsu Astinn inndæl, ei þetta straffa nædi, Fridlousum FRid nu færir hann, FRidar-Hofdingenn Gud og Mann, þess opt eg gladur gædi.

Himnesk og Jardnesk Farsælld fæst, fyrir þig, JEsu blijdi, Fridar Bod þitt hier hlioomar hærst, hvert snertir alla Lijdi; Sturlud Samvitskann huggast hier, HErrann Fridinn oss kunngiorer, i saaru Sorgar Strijdi.

Þa Sturlan sæk og Fridurinn, fara i Hvijlu eina, þeirra Hioona-Sæng sama Sinn, sijna Gledi sær reyna, JEsu Bloods-Arnan blessar þaug, Blood JEsu er þeim heilnæm Laug. Blood JEsu Boot nu Meina.

Mijn Saal, vid vorum halldinn hætt, hofdum ei Frid nie Gledi: Einginn Manna feck Mein þad bætt, Misgiord Adams þvi riedi; Fridi oss alla fordti hann hier, Fridlousir Menn þa urdum vier. Hver var sem Lidsemd liedi?

Fridarins Kongur Christe kiær, kom til vor Frid ad boda, af hanns Fyllingu feingum vær, Frid, Naad og Lousn af Voda, vid Fodur sinn oss Fridþægdi, FRidar-Hofdinginn blessadi, oss kañ

Padwr ad skoda:

Fridlaus vard Guds Son fyrir oss, i Fridi so vier nædum, ødlast Fridarins eilijft Hnoss, med øllum Fridar-G'ædum, Frid vid vorn Gud, sem Fridnum ried, Frid Samvitskunnar lijka med, hier og aa Himna Hædum.

Ei kanntu, Gud, nu uppkveikia, Ellds-Loga Grimdar þinnar, og mier aan Fridar fortæra, fyrir Stærd Syndskuldinnar: Med Bloodi og Vatni Blossa þann, Batnid þitt JEsus slockva vann, vor Saari Sijdu sinnar.

Þu christinn Madur, þeinktu aa, þad er vijst Ownijsandi: Ef þu villt sydar Fridinn fa, i Fridar eilijfu Standi, Frid þann sem JEsus færir hier, fordastu mest ad briioota af þier, O Fridur ei so grande.

Hallt FRid vid Gud, med Helgum Sid, og hreiñe Ydran daglega, og þiñ Sam-Christn einenn vid, alldrei mun neiñ þad trega. Hverier sem FRidiñ hafa hier, Her Meñ Andskotans virdist mier, Glotunar gaanga Vega.

Med sonnum Gudi samde eg Frid, vid Syndina skal eg strijda, og vid Diofull, og allt hanns Lid, alldrei þo neinu kvijda: Gief þu mier JEsu Frelsi og Frid, i Fridi læt mig hier skiliast vid, og Frideilijfann bijda.

26. Psalmur.

Umm þad, ad JEsus siyndi siinum Lærisveinum siinar Hendur, Fætur og Siijdu.

Ton, Twnga miin af Hiarta Hlioodi, etc.

PEgar JEsus Fridinn færdi, Frid-þurfandi Sveinunum, og þeim Kiærleiks Kvediu tærdi, Kviida baaru i Huganum, Otta høfdu, Hiartad vøfdu, Hørmungar i Sorgunum.

Þeir hielldu med hræddu Gledi, ad hefdu Anda nockurn sied: Trwar-Veikinn viist þvi riedi, visu þo, hann hafdi tied, ad hann villdi, viist og skylldi, vera þeim uppriisinn med.

Opt, minn JEsu, Ottinn staangar, opt vill Trwinn veikiast miin, opt sæ eg med Graati ad gaanga, Gledinn þriitur, Hrygd ei dviin: Ondu tviista, og Naad-þyrsta, eptir Huggun laangar þiin.

Þu komst hier, minn HErrann hiiri, Hendur, Siijdu og Fæturnar, sagder skylldu Sveinar skijrir, siaa og skoda opnadar. Undir þiinar, Undir miinar, allra best saa læknadar.

Saara-Ør þiin, Guds Son goodi, sem giørdu Piislar Verkfærenn, siinder þu nu, sviptur Moodi, i Sigri frægum upprisenn, Hendur, Fætur, minn Gud mætur, mier giørir þu siina enn.

Þa horfi eg a Hendur miinar, hier med Fætur alsærdar, Samvitskunnar Swt ei dviinar, Saarinn Banvæn liit eg þar, er Syndinn gierdi, Von er verdi, Vondskann mier til Hegningar.

Þa horfi eg a Hendur þijnar, hier med Fætur, JEsu kiær, Samvitskunnar Swtinn dvijnar, sierhvert Or þitt læknad fær, a Saal minni, i hvert Sinni, Oteliandi Saar fraabær.

J Anda og Trwani æ eg skoda, O! minn JEsu, Hendur þijn, þær mier alltijd Blessan boda, og besta Styrk, þa Kraptur dvijn, þær mig stydia; Þa skal ydia, þier til Dijrdar Hondinn mijn.

Fætur þijnar lijt eg lijka, Lijfsins Braut mier vijsa þær, ef þijn Hialpinn Elsku rijka, ei mig leidir, JEsu kiær, mundi eg ganga, Leid of-langa, sem liggur Himnarijki fiær.

Opt siinir þu, Guds Son goodi, gjorla þijnar Hendurnar, a Boludum er mæta moodi; og meiga ei afla Lijfs-Biargar; Eg vil sijna, Aumkan mijna, a þeim, sem þu værir þar.

Hendur, Fætur, mijnar mæda, margra Handa Beikindenn, Nadinn þinna Guddooms Giæda, giori styrkia Breyskleik minn, þijn Hond leidi, þess eg beidi, þiadann mig i Himininn.

Medann mig i hættum Heimi, HErra lætur dvelia hier, Hægri Hond þijn good mig geimi, giori hin Binstri skijla mier. A Efsta Degi, eg þa segi, ædsta Losid sialfum þier.

27. Psalmur.

Um Samtal JEsu vid Lærisveinana, og hvorninn hann neitti Matar med þeim.

Ton

Ton, Fadir vor sem a Himnum ert, etc.

Pegar HErran (sem hefi eg tied) Hendur, Fætur og Sijdu med, sijndt hafdi hrædduum Sveinuum sijn, Swo beirra mest og Hrygdin dvijn, elngin po trwa Efflaust kan, af Fognudi þad koma van.

Þa sagdi JEsus aptur en: Oll so burt takist Vantrw sen, med hoogvært Gied og Hugar Spekt, hafid hier nockud Matarlegt? Af steiktum Fiski Stycke þa, strax lögdu Sveinar Bordid a.

Hier med og lijka Hunangs-Selm, hvad han took a siaandi þeim, og at. Þo þess ei þyrfti hier, þvi forklaradir Lijkamer, þurfa ei nockrar Fædu ad faa, Fognudur Himna mettar þa.

Sannarleg Nautn þo þetta var, þoi hun eitt Sannleiks Vitni bar, ad Christur væri upprisinn; Upprisu þessi Votturinn, sannur hlaut þvi ad vera vijst; Var Guds Umsioon i þvi bevijst.

Naatturleg ecki Nautn er þad, Naatt-Verd DRottins þa setiunst ad, og HErrans etum Holldid hier, hens Blood forklarad dreckum vier: Sannarleg Nautn er þetta þo, þad oss vor JEsus so tilbioo.

Af Nautn þessari eg finn, Upprisu Krapt þinn, JEsu minn, i mier sialfum, og i þeim Styrk, eg

ſeta þo ad Braut ſie mirk, um̃ Eydimørku Eymd-anna, allt til himneſkra Fiall-Bygda.

Lærisveinarner Fædu faa, Frelſarannum (ſem greint er fraa) Fiſk og Hunaang med hreinum Sid, han̄ took bleſſadur þeſſu vid. Og med Rautn ſinni vitna vann, væri af Daudum riſinn hann.

Eg hef, minn JEſus, ecke ert hier, ad Dijrdlegum eg bioodi þier: Fiſk bakadann vid Eymda Elld, eg i Kroſsi Þolgiædi helld, þann Koſt framber eg fyrir þig; Forſmaa ecki hann eda mig!

Hunaangs Seim lijtinn hef eg til, hann og fyrir þig bera vil, veik Trw fyrir hann merkiaſt maa: Mitt Trauſt ſet eg þar jafnann aa, brakadan̄ Reyr ei brotid fær, bleſſud Giæd ſkamm þijn, JEſu kiær.

Þa HErran̄ JEſus hafdi snædt, hardlega feck vid Sveina rædt: Vantrw og Hiartans Hardwd han̄, hiaa þeim allra meſt ſtraffa van̄, ad hefdu, ſem Trwar tæpir Men̄, treyſt ei þeim ſaau han̄ uppriſenn.

Vantrw og Hardwd veit eg tvær, verſtu Syſtur, alþecktar nær, veik Trw aa eckert vid þær ſkylldt, þo verdi opt af Breyſkleik fyllt, hana aalijtur HErrann hijr, hana um̃ſadmar Raad Guds dijr.

En̄ ſagdi JEſus Sveinum ſijn: Siaa! Þetta eru Ordin̄ mijn, aadur ſem giørdi

eg ad tiaa, ydur nu medan var eg hiaa, allt hvad sem ritad af mier fiest, er skrifad, so pad fullkomnest.

J Mosis Løgum er um mig, allvijda Skriftum merkilig, og i Spaamana Bookum hert, Bodan peirra fær einginn sklert, Psalmarnir lijka segia af mier, sierhvers Uppfylling koma her.

Øll pau Ord, sem ad um pig skraa, O minn JEsu! og segia fraa, Pijnu pinni og doprum Deyd, draga burt mijna Hiartans Neyd, enn po fagnar mest Øndinn miin, af Upprisu og Sigri pijn.

Pu uppfylltir, minn HErra hijr, hvad um pig mælti Ritning skijr, og fullkomnadir allt pad einn, af pier hvad sagdist, Drottinn hreinn, ecki vantar nu aa pad neitt, er pvi fullkominn Lausn mier veitt.

Pegar pu skijrdir pessu fraa, pijnum Postulum: Naad pijn haa, opnadi Skilning peirra par, peir so ad helgar Ritningar, undirstoodu, og efast sijst, auk pessa feckstu slijkt lijst:

So hafi Christo sann=byrlad, seliast i Pijsl og Daudans Bad, og pann Pridia Dag eptir aa, upp ad rijsa heim Daudu fraa, og boda laata allstadar, i sijnu Nafni Kienningar.

JEsus auglijsir enn framar: ad pvi hyggi hann

hanns Pienarar, Predikaſt eigi ollum Lyd, Ydran og Synda Kvittun blijd. Jonas breidra Bygda Stad, Borg Ninive fyr giördi þad.

Saa Guds Kiennimann, ſatt eg tel, ſinni Prédikun hagar vel, i JEſu Nafni þa ydraſt hann, og Synda Kvittun boda vann, Saalum Mannaña, ſem hann er, ſettur yfir ad ſtiorna hier.

J Logmaals Kienning ſijnir ſenn, ſannra Guds Orda Pienarinn, ſwiñ Samvitſku Saarinn veſt, ſo ad Manneſkiañ uppvekieſt, med Ydran ad leita Lækningar, Lijknar bidia og Myſkunar.

Undann þa geingiñ Ydran er, Undir Samvitſku lækna ber, med Unda-Salve Ordſins Pi- von, ei ſo ad lijdi Saalinn Tivon, Synda Kvittun er Salve þad, Saar Hiartans grædir oll i Stad.

Logmaalid Synda Saarinn mijn, ſijnir mier opt og verkar Pijn. O minn JEſu! aumkadu þad, ædſti Læknir i Gilead, ai þinni Twngu er Balſam betſt, bleſſud Huggunar Ord þijn fleſt.

28. Pſalmur.

Uñ Jñſetning Predikunar Embættiſins.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Saal, etc.

DRottinn Fridarins i Añad Siñ, itreka giordi JEſus miñ, vid Læriſveina liwfa ſijn, (lientiſt Gledi enn Sorginn dvijn), og ſo Kiennemanns Embætted, innſetti Drottinn vor

þar

þar með. Um̄ það hier eptir er so tied.

Lijka sem Faðir milldur min̄, mig hef- ur sendt, kvad Lausuarin̄, so yður alla sendi eg, saman̄ að byrta Lijfsins Veg: Ad kienna voru þeir kallader, af Christo JEsu aður fyr, enn þess ordnir Overdugir.

Þeir hofdu frijdann Frelsarann, forlaatid, þeg- ar pijndist hann, og yfirgaafu hann aller þa, enn JEsus þar ei minntist aa; Uppreistar Brief þeim aptur hier, ædstur Drottenn nu meddeiler: Það æ niijn Hiartans Hugguñ er.

Æ hvad opt! firrdi eg þier fraa, O minn JEsu, þa hliop eg aa, Gaalaus þann hætta Glæpa Stig, sem gierdi Satan ad leida mig: Enn eg hugga mig aptur vid, ad þu munir mier sijna Grid, so sem Postulum lagdir Lid.

Athuga, Saal mijn, Engla Her, ei setti Gud ad kenna þier, Naalægd þeirra, hann sialfur sa, Syndarinn mundi ei stadist faa, i Bodan Ords og Aflausnar, af Glæpa Mergd þa Hrædslu bar, Mannlegt Hiarta, sem Von til var.

Synduga Menn þvi settir þu, sætasti Drottiñ minn JEsu, og Fullmagt þijna þu gafst þeim, þitt Ord kienna um̄ vijdann Heim: So sem Faderinn sendi þig, sendir þa Naad þijn Milldelig, ad fræda og hugga aumann mig.

Þig sendi Hiartans Herrann minn, hijngad, Eilijfur Fadir þinn, ad lijda hier fyrir Misgiord mijn, mestu Kvalir og Daudans Pijn, og endur- leysa

Leysa alla þa, a hvorium Fordæmingunn laa, so þeir Helvijti frelsist fraa.

A þennann Haatt þu sendir sijst, Sveina þijna, og það er vijst, þu hlautst Koglanna Kaleik einn, kvalinn ad drecka, JEsu hreinn, og Guds Vijn Þrwgu einnsamann, ad troda fyrir Syndarann, so Postula, sem sierhvorn Mann.

Oll Logmaals Bolvan a þier laa, oll Guds Reidi þig giordi slaa, þu barst Heims Syndir allar einn, ei so ad skylldi tapast neinn, Anskori og Daudi einann þig, a sookktu, JEsu, fyrir mig, bæti so Ast þijn innilig.

Allt þetta boda Þioonar þijn, þar til verda þeir enn til mijn, sendir, O Drottinn, af sialfum þier, Sannlega Kienning þeirra er, O liwfi JEsu! Lijfs Ord þitt, sem lijfgar Daudvona Hiartad mitt, so um̃ Eilijfd er Ond mijn kvitt.

Er Drottinn hafdi Ástsemd med, wtgesid Sveinum Kalls-Brefed, sitt Innsigli þar setti vid, so talandi: **Medtakid þid, Heilagann Anda; Og a þaa, undir eins blies hañs Tigniñ haa:** Ad þvi, mijn Saal, enn framar gaa.

I Upphafi þa Adam var, af Jordu skaptur, Ritningar, inna, Gud hafi utann Bid, inn i Mañsins Nasir blaasid, Saalinn Holldi þa samteingist, sem Lijfid alldrei getur mist, so feck Adam Lijf allra fyrst.

A Postulana HErrann hier, hvoria i sinn Stad wtsender, blies, so þeir odlist Andlegt Lijf,

Andans Gaafur, hanns Vernd og Hliif, Andans Styrkleik i Andlegu, Embætti, þeim nu skipudu, Andlegir Menn þeir þa urdu.

Fridarins Bodar Bleßader, af Bleßudum Gudi ûtsender, af Bornum Heimsins erud þraatt, Ovirdtir hier aa margann Haatt: Verid Þolgoodir Þioonar hanns, aa þeßu ollu verdur Stanns, þa þier hefiest til Himna Ranns.

Andi þinn, JEsu, eilijfe, ebli, styrki og vardveite, Andlegrar Stiettar alla Menn, af hvorium bodast Kvittunenn, Synda vorra, og Bleßan bliid, Bleßsud Hugsvolun fyrr og siid, O Gud! hiaalpa þeim allann Tiid.

29. Psalmur.

Um̃ þad Kienimañlega Lykla=Valld.

Ton, Allir Guds Þioonar athugid, etc.

MED Fridarins Heilsan Frelsarinn, feck sijnum Lærisveinum, Himneskt Lykla=Valld HErrañ miñ, hverium lijka sem einum, sem i Stad dijrra Sveina hanns, settist um̃ Bygdir Veralldar=Rañs, ad varna Andar=Meinum.

Hvorium pler gefid sierhvort Sinn, Synderna fyrirgiefa, sagdi vor frægur Frelsariñ, forlaatnar skulu aan Efa, þær allar þeim, um̃ Heimiñ hier, aa Himn=

um lijka eins þad sker: Slijkt kann Sorg mijna sefa.

Og hverium Syndir eiñeñ bier, apturhalldid, þær verda, apturhalldnar, þeim Herrann tier. Hver kañ slijkt Valld ad skierda? DRotteñ vor JEsus dyr þad gaf, Drottnar Heimsins þad taka ei af, hversu sem Volld sijn herda.

Eg kiem fram sekur opt og tijdt, ei fiñ mier neitt til Boota, i Hiarta og Saalu halldeñ lijtt, Herrans Pioonum til Foota, þeirra Likla-Valld leyser mig, Lausnariñ JEsu, fyrir þig, sæ eg so Naadar niota.

Þegar mig mæder þungur Kross, Þegar mig Sorger pijna, JEsu blessadur Benia-Foss, blæder aa Saalu mijna, fram af Muñe Hyrdara hañs: A Hiartañs Sorg þa verdur Stanns, og oll giörir Angist dvijna.

Syndeñ þa bindur Saalu mijn, og særa Glæpa Hlecker, flȳ eg miñ Gud til Pioona þijn, þeirra Magt eingeñ hnecker, bliwgur frañkryp eg fyrir þa, Frelsis Bodan þeir giora mier tiaa: Þeirra Lausn efa eg ecke.

Laungietnir Synir ei faa Arf, eptir Forelldra sijna, Skilgetnum brixla þvi ei þarf, ad þeirra Erfd skuli dvijna: Eptir Postula erud þier, til Embættisins Skilgietner, Pioonar Guds: Þad maa sijna.

Frelsara sijns þa feta Spor, fara þeir villt alldreigi, i hanns Kienning med Prek og Þor, þa sem aa raungum Vegi, gaanga, i Lærdoom leidrietta, med

med Lijfs-Braudi þa forsorga, Sannlega eg þad segie.

Odyrd þoi alldrei, aumur Mann, ædsta Guds Sendiboda; hvor þa forsmaair, forsmaar hann, taatt kann slijkann ad stoda: Herrann Pioona sijn hefnir ort, sem hönum sialfum þad væri giördt; Varastu soddann Voda!

Maadar og Lijfsins Kienning klaar, Christnenni bijdst Daglega, af Pioonum Guds þad stodugt starf, stillir hun Andar Trega, allra þeirra sem þiaast i Pijn. Pijns Ords Kraptur er Huggun myn, O JEsu! Æfinnlega.

Bidiandi Foolksins Bænar-Rausst, bera þeir til Himnanna, þad sem var bundid, laata laust, sem Lausnarans Ord hier saña, þeir græda solliñ Synda Saar, so ad Glæpanna Vondslegt Faar, ei deydi Andir Manna.

Þier Guds Ords Pioon, er þad og sagt, þitt Lykla-Valld ad brwka, ecki med neinni ofur Magt, þvi attu Reikning ad lwka. Ydrandi Saalir afleys þu, enn þverbrotnum med Hoogværd snw, slai þriootska, sær ei siwka.

O JEsu! Sæti Astvin minn, O JEsu! Lausnarinn blijdi, wr Synda Fiotrum Fanga þinn, fylltann af Sorg og Striidi, leys þu, minn Gud, og liettu Pijn, Lausn mijns Kiennimanns er sem þijn, Lof sie þier Frelsariun frijdi.

30. Psalmur.

Um̃ Fall Thomæ Poſtulá.

Ton, JEſus Chriſtur a Kroſsi var, etc.

PEgar HErrañ vor Himnum fraa ; Heilagt Lykla-Valld gierdi faa, liwfuſtu Læriſveinum, Thomas eiñ var þeim ecki hiaa, Ond hañs þvi fyllttiſt Meinum.

Þa fyrſt til þeirra heim kom hañ, honum þeir greindu riettañ Sañ, gladir i Saal og Siñi ; Søgdu : Vier høfum ſied Herrañ, ſem var hier med oſs iñt.

Til þeirra ſagdi Thomas þa, trwa all-dreieg þeſsu maa, nema eg i hanns Høndum, fyrſt meigi Nagla-Føriñ ſiaa, er feck hañ a Ormum þondum.

Og ad ſiaaandi eg þar iñ, Efa-frij laati Fijngur minn, og Hendur i hañs Sijdu, leggia naai i ſama Sinn, ſijſt trwi eg Bodi þijdu.

Siaa og athuga, Saal mijn kiær, Sancte Thomas var burt og fiær, þa JEſus ſig Sveinum ſijndi, Trwar Miſsirſþvi meſtann fær, er mæddi hanns Ged og pijndi.

Fraa Guds Barna Søfnud gef þig ſijſt, af Guds Ordi Trwinn kveikiſt viijſt, Guds Ord heñi vidhelldur, i Kyrkiunni fær lioos þad lijſt, Lijd þeim i Blindni er felldur.

J Kyrkiunni Guds Ord kiendt og rædt, Kyrk-

iu

iu Safnadar Hiartad mædt, hreßir, huggar og nærer, Andar-Særinn þad oll fær grædt, og nya Gledi fære.

Thomas var eitt Sinn ecki vid, þa Endurlausnarinn bodar Frid, og byrtist sijnum Sveinum, af þvi mætti hann utann Bid, Andar-Skada og Meinum.

Hvad meinar þu ad hendi þa, hina sem ydugléga sinar, Kyrkiur og Kienning gooda? Po þeir hrellist, ei Huggun faa, af hærstum Frelsara Þioda.

J Sofnudinum Son Guds er, syndugi Madur, viist hiaa þier, ef hanns Ordum villt sinna: Huggun, Blessan og Hialp þar tier, hann maa þar alltijd finna.

Andlegur Himen heita maa, HErrans Sofnudur Jordu aa, Sool Rettlætesins sæta, lætur þar Geysla sijna siaa, sem Hiortun sturlud kiæta.

Ef þu villt, Madur, ecki þvi, þeim ytstu Myrkrum kveliast i, laattu þier JEsum lijsa, med Ordi sijnu, um Eilijfd frij, audnast þier hann þa priisa.

Vantraust þo stundum veiki mig, veittu JEsu ad fyrir þig, Lioos Trwar lifni minnar, alltijd gief þu hun æfi sig, i Ydkun Gudrækninnar.

Fadir Lioosanna laattu mier, lijsa alltijd i Verolld hier, Lioos þinna Lijfsins Orda. Eg befala mig einum þier, illri Vantrw mier forda.

31. Psalmur.

 Um

Um̃ Vidriettlng St. Thomæ.

Ton, Lifandi Gud þu lijt þar a, etc.

AT Ta Dogum, sem Ord Guds tiaa, eptir þad HErran̄ blijdi, Lærisvein̄ana liet sig sia, lwna af Harma-Strijdi: Kom JEsus en̄ til þeirra þar, þegar Thomas og med þeim var, so han̄ sæi og trydi.

JEsus sa hædsti Hyrdir er, hann leitar tijndra Sauda, a Herdum sijn þa heim færer, wr Hæska allskins Nauda. Einginn fær H. ord han̄s unnid Mein, ei ferst hanns Saudar-Skiepna nein, hann einn hiaalpar fra Dauda.

Til Postulan̄a HErran̄ hier, i Hiarta og Orduin blijdur, kom, þa Hurdin læst aptur er; Endurlausnarin̄ þijdur, Oskar þeim Fridar nu a nij, af Nadar-Avarpi gladdist þvi, Lærisveinan̄a Lijdur.

JEsus til Thomam talar þa, ad trwa siertu hradur, med Fingri taktu Orum a, i Honduin̄ mijnum gladur, wtriettu Hend og ein̄in̄ þijn, innlegg hana i Sijdu mijn, vert ecki Vantrwadur.

HErran̄ itrekar Ordinn hier, øll þau sem Thomas hafdi, læt id heyra af sialfum sier, Saal han̄s þa Efinn vafdi, um̃ Upprisu DRottins Daudum fra, er dyggver Postular giordu tia, enn hann ad

trwa

erwa tafdi.

A mijnar Syndir minntu mig, minn JEsu, hier i Lijfi, so minnist Hefnd þijn hrædilig, i hordu Doomsins Kijfi, ecki þeirra: Gleym Glæpum mijn, giori þa hylia Saarinn þijn, sem mier syndugum hlijfi.

Alskiæru DRottins Augunn sia, oll Verk og Þaanka Manna, hvert þeirra Ord hann heyrir a, Heims um giorvalla Ranna; Þegar þu syndgar, sier hann þad; syrg þvi, og graat þinn Misverknad, og gior Yfirboot sanna.

Thomas hier odlast Hugar-Hægd, og Hiartans Gledi næde, þa hann i Trwar fagri Frægd, Frelsarans Benia gæde, Vantrwar Glæpur hvarf burt hans, a Hormum ollum giordest Stans, fyrer Hrygd, Fognud þaadi

Eg sæ, O JEsu! eirnnenn sia, Or þinna Handa og Foota, Truar Hond mijn þeim tekur a, tel eg mier slijkt til Boota: Handa Saarenn sem þiaadu þig, i þijnar Hendur skrifa mig, þvi sæ eg Naadar niioota.

Þa mijnar Fætur þreytast hier, og þiaast a Krossins Vegi, set eg strax fyrir Sioonir mier, so ad eg styrkiast meigi, Foota Orinn og Undir þijn: Ollum lina þau Naudum mijn, O JEsu elskulegi!

Synder þa hrella Hiartad mitt, og Heliar Pijnu boda, Hiarta og Sijdu Saared þitt, sæte JEsu, eg skoda, lioomandi af þvi Elskan skijn, er bætti fyrer Glæpi mijn, og ollum varna Boda.

J þijna Sijdu Undenn mijn, O! minn JEsu, skal flya, seinast þa Holldsins Hiervist dvijn, hana veit eg þar frija, einginn henni þar ama kann, einginn Hæſki nie Logmaals Bann, einginn Angist ad lija.

Opt sie eg Synda Orinn mijn, ysast, svijda og blæda, enn eg veit, JEsu, Undir þijn, oll þau mijksla og græda, þvi skal eg leggia Saar vid Saar, Saaranna mina skadlegt Faar, sijst kann þa Hug minn hræda.

A forklaarudu Holldi hier, HErrans vors Milldinn skiæra, Saara-Orinn sijn blessud ber, Brioost mitt þau endurnæra, hann mun sinn Fodur Himnum æ, til Hiaalpar mier enn þau laata siaa, og med þeim Frid mier færa.

J Himna Sælu Or þijn sier, O! JEsu, minn Frelsari, Englanna þinna helgur Her, hier med Utvalldra Skari, sem Sigur-Teikn þijn um eilijf Ar, ollu fegri enn Soolinn klaar. Þu ijn alltijd Vegsemd vari!

32. Psalmur.

Um Trwarjaatning Thomæ Postula.

Ton, JEsus Guds Son Eingietin, etc.

PEgar Lausnarans Lijda, Lijfs vera Thomas saa, Vantrwar vond Astrijda, veik strax i burtu þa, i Fognudi Hiartans hijrum, hroopar med Ordum skijrum, hverium nu herini eg fraa.

Til JEsum Thomas sagdi, Trw=goodur þetta Siñ, dreigiñ frá doþru Bragdi, DRottiñ miñ og Gud miñ. Ord þessi eg vil grunda, i þeim, nær gloggt þau stunda, Lærdoomi eg fagrann finn.

Hier sie eg Thomas hafa, HErrann vorn Gud og Mann, jaatad vera án Vafa, (Vist þad ei efast kann.) Hann er sá hærsti HErra, hañs Valld kann alldrei þverra, á Himni og Heims um Rañ.

Minn DRottinn, jeg þig jaata, JEsu Lausnarinn kiær: Ønd mijn skal ei aflaata, eptir sem kraptad fær, hier ad þioona og hlijda, þinn Kross bera og lijda, og hyllast þig HErra skiær

Þu ert med øllum Sanni, allir þess skylldu gaa, HErra, sem hverium Manni, hæfir Lotning ad tiaa. Þu virdst mig Þræl þiñ kalla, þessa Heims Vegsemd alla, Einkis þar akta eg hiaa.

Þu, allann þig, mier giefur, þier gief eg aptur mig, mijn Saal þig eiñ umvefur, eiñ skal hun gyrnast þig, einn siñ HErra þig halldi, Hlijdni þier einum gialldi, mijn Eiska milldelig.

Minn Gud eg þig medkienni, minn JEsu, hverja Tijd. Hormung þo Hiartad speñi, huggar mig Naad þijn hlijd: Þu ert Gud Giædsku goodur, Gud Trwr, Gud Þoliñmoodur, Gud sem þiñ leystir Lijd.

Þu ert Gud, þad eg jaata, þiñ Mattur alltijd staar, þier ber i allann Maata, Æra og Virding

klær, Dyrdkan, Bæn, Lotning Lyda, lofad sie Nafn þitt blijda, miñ Gud, uñ eilijf Ar.

Vid Thomam Son Guds sagdi: Sañlega trwdir þu, og þessi Ord tillagdi, af þvi mig sæstu nu, eñ eg þa SÆla segi, er siaa kuña mig eigi, hafa þo hreina Trw.

Med Holldsins Augum ecki, eg fæ JEsum ad siaa, hvad eingri Velferd hneckir, hann fyrst eg lijta maa, med Trwar Augum mijnum, i Mædu og hverskins Pijnum; soddann maa Sælu tiaa.

Eg mun þig eilijflega, O! sæti JEsu Christ, litid faa, laus vid Trega, i liwsri Himna-Vist, med Lijkamans Sioon lioomandi, i Lijssins Sælu Standi, sem alldrei umbreitist.

Mørg Teikn nam Guds Son giera, sem greinir Johañes, ecki uppteiknud vera: Enn, mijn Saal, giættu þess, ad hann liet allt þad rita, er Mañeskiann þarf ad vita, so hlioti aa Himnum Sess.

Og ad JEsus Ast-skiærri, eiñ sie med fullañ Sañ, Christur Guds Sonur kiæri, komiñ i Heimsins Rañ, ad þeir sem aa hañ trwa, aller, og til hañs snwa, hafi Lijf fyrir hañ.

Jeg trwi, JEsu goodi, jeg trwi aa Nafnid þitt, Saal mijn þvi sviptist Moodi, af Syndum øllum kvitt, eg skal þvi alldrei efa, einn muntu Lijf mier gefa, Lijfid þo linni mitt.

33. Psalmur.

Uñ Opinberun Christi vid Siooiñ Tiberiadis.

Ton, Christs er koma fyrir Hondum, etc.

VId Tiberias Sioo=Sijdu, sig byrti JEsus hijr uppriſiñ eñ med Blijdu, lüir so Ritning skijr, Læriſveinar Sio ſamañ, sookt hoſdu Fiſki-Draatt, Petur var fyrir framañ, feingu eckert þa Naatt.

Ad Morgni i Fioruñi, Endurlauſnarīñ stood, af þvi þo klaart ei kuñi, kleñaſt hañs Aſtind riood. Morgun Skugginn þeimmeinar, ad mættu þeckia hann, þo liooſir Læriſveinar, liti þar standa Mann.

Eg er i Angiſt staddur, opt ſem a diwpum Sioo, af sölltum Taarum saddur, Syndinn mier slijkt tilbioo. Huggunar Afla eigi, uñ Noott þo leiti eg tijdt, mæddum a Moorgaangs Vegi, mier vill þad gaanga lijtt.

Og þo med allri Blijdu, Endurlauſnarinn kiær, vid Sorga minna Sioo-Sijdu, sie, og standi ei fiær, eg hann þo ei gloggt þecki, Angiſtar-Skugginn þvi, velldur, sem blindann bleckir, Bölinu þrwngu i.

Eg þa af Eymda Haſi, innkiemſt i Sælu Hoſn, er þar a eingiun Vaſi, enn þo hier væri Droſn, JEsus

JEsus i Ast umskiptir, eg sie þa gladur hañ, Siod-votum Bwning sviptir, sierhvern Riett-trwadañ.

Ad Morgni utann Nauda, Israel leiddi Gud, med Heill um Hafid Rauda, i heitinn Lands Fögnud: Ad Morgni a efsta Degi, wr Hafs Naud Veralldar, eg kiemst, hvad efa eigi, i Höfn Paradijsar.

Þar mun Frelsarinn frijdur, i Fiorunni standa nær, wr Brimgardi Daudans blijdur, burt taka Nædar skiær, þetta mitt Holld hrørnada, hier med Sæl or-þreitta: Þar fæ eg Huggun hrada, i Hoop Guds Utvalldra.

Hafi þier, HErrañ sagdi, Hlarta Børn, Fædu ei? svørudu bræddt ad Bragdi, Brædur þar stadddir: Ney. O! hvad opt Aumir klaga, ei hafi Morgun-Verd, og um allmarga Daga, Atvinnann gioriſt ſkierd.

So hefur Sann-Gudhrædda, sialfs Drottins Forsioon blijd, reyndt, og giort opt miog mædda, a megnri Hwngurs Tijd. Abram, Isaac goodi, og Jacob reyndu slijkt, David þeim mætti Moodi, mæ oss og henda lijkt.

Alldrei Ohplinnmoodur, yfir þvi klaga skalt, þo Gud þinn Giædsku goodur, giefi þier ei þad allt, hvad hellst til Holldsins Muna, hentast lijtst sialfsum þier, nu ætt þvi alltijd una, ad hañ best fyrir sier.

Hugsadu a hvorium Degi, hvad Naudsynlegast er, ad Sæl þijn sediast megi, i sætri Guds Næd hier; Otti hanns afla þessa, orkad med

riettu fær, hann kann betst Hiartad hreſsa, Hwnurs Tijd þo ſie nær.

Forſooma einninn ecki, ad ſtunda Kallan þijn, Hyrdulaus Leti hneckir, Herrañs Umſorg: So oviin, hiaa þier hanns Bleſsan blijda. Bænræckni ydka tijdt, ſo mun Guds Þelid þijda, þier hialpa, Barnid mitt.

O minn Gud! Eg ſkal lijda, allt þad ſem villtu hier, laattu mig Bolid bijda, ſem bleſsudum lijkar þier. A lifandi Manna Landi, Lijfſins Braud ſedur mig, i Lyſi þvi lifandi, lofa eg alltijd þig.

34. Pſalmur.

Uñ ſiaalfſt Krapta=Verkid, er JEſus giordi vid Sioòinn Tiberias.

Ton, Dagur i Auſtri ollum, etc.

POſtular ſvuñr ſvara, ſem hermt er aadur fyr, ſijnum Ll wofa Lauſnara, i Lyndi hoogværir: Fiſk nockurn fengum eigi, fer Skipid koomt til Lands: Siaalfur JEſus þa ſegier, ſem hlioda Ordiñ hañs:

Kaſtid wt, Børn mijn blijdu, braadt nockud finnid þier, Neti vid ſiaalfs Skips Sijdu, ſem hægramegiñ er: Þeir giordu ſem hañ ſagdi, ſijſt gaatu dregid þa, Fiſka Mergd flioott ad Bragdi, er fengu Skipid aa.

Ord=

Ordſins Þienara alla, Andlega Fiſkara, klaarlega maa eg kalla, af Kieñing Ritninga: Greidt Net til goodra Veida, Gudſpialls Lærdoom er, hvorn þeir uḿ Heimiñ breida, þoottþætt ſie Fiſki-Ver.

Harma-Noott hafa tijdum, hier ORott:nns Veidi-Menn, hiaa vondum Veralldar Lijdum, þvi veitiſt ei Abatenn: Þeir vid Vinſtri Hond verda, viiſt aa þann effta Dag, naaſt ei, þvi Hiortuñ herda, med Hreckiafullt Sinnislag.

Þioonar Guds þo ei meiga, þreytaſt, nær veidiſt lijtt, aan Forſoomunar eiga, Ordſins Net leggia tijdt. Þaa þeir til Hægri Handar, hafa þvi vtkaſtad, og hvør einn Verk ſitt vandar, verdur nockud fiſkad.

Utvalldir veidaſt allir, allir riett-trwader, þaa i Himneſkar Hallir, wr Harma Sioo Gud færer, i hvorium hier aa Jordu, hanns Ordid verka ried, og þvi med Hiarta hordu, hoſdu ei mootſtaded.

Vid Hægri Hond Son Guds ſetur, ſijdarſta Degi aa, Feng þann, og mikils metur, miøg vel er fiſkad þa, Veidi-Menn verda gladir, velldt er gott Fiſka-Kyn, fallegir Fioru-Stadir, hvar fyrir er þeirra Vin.

Af Furdu Fiſki-Dræṫti, er fengu Poſtular, af þvi med eingum Hætti, aattu haṅs vænta þar, Læriſveiñ litwfur ſagdi, ſem Lauſnariñ elſka vañ, þa til Peturs, hver þagdi: þad er ſialfur HErrañ.

So

So brædt sem Petur heyrdi, ad HErr-
añ værí þar, Elskurijkur ei eyrdi, ytbyr-
dis sier kastar, Klædfaar, og kom ad Landi.
Krapta-Verk segiast mar, a Sioonum greidt
gaangandi, giordi ei sockva þaa.

Far-klæddur fer eg tijdum, a Fund þinn, JEsu
kiær, Helgunar Fatnad frijdum, slettur, og alsber
nær, enn þu mig aptur klædir, i Ast Riettlæti þijn,
saar þegar Sorginn mædir, so hylst oll Blygdan
mijn.

Postular adrer prwdir, Petri komu sild-
ar, med Skip af Mædi lwdir, mieg laangt
ei þetta var; Tvo Hundrud Alner eigi, eñ
nær þvi Ritning tier, og hermir hafi dreg-
id, Happ sitt og Net med sier.

Og er þeir a Land stigu, allir señ litu
þaa, med Gedi Gled-ligu, Glædur, og
Brauñ þar a, eiñinn Fisk yfirlagdann,
enn JEsus vid þaa tier: Sækid af Fisk
þeim, sagdi hañ: Sem nu strax fengud
þier.

Bod JEsu blessad rækir, brædt eptir
Villia hanns, Simon Petrus, og sækir,
sitt Net, og droo til Lands, stoorir Fisk-
ar þad fylltu, fañst Talañ ecki rijr, Her-
ra sijns Skipun hylltu, Hundrad Fim̃-
tiju og Prijr.

Þo Fiſkar ſem hier ſegier, ſo margir fylltu Net, enn ſamt rifnar þad eigi, undraſt þad ſijſt eg get, Almættis Hond þijn, HErra, hefur enn verkad ſlikt, þinn Maattur ei kann þverra, þitt Valld er Krapta-rijkt.

Til Læriſveinana ſagdi, Sonur Guds eñ og tier: Med klaaru Kiærleiks Bragdi, komid og ſnædid hier, Braud og Fiſk gaf þeim goodur. Gled þig, mijn Saala, hier: JEſu þinn blijdur Broodur, Bordhalld enn veitir þier.

Litlu fyrr Læriſveinar, Lauſnarann høfdu fædt, a ſteiktum Fiſk, Fæ dýr hreinar, þa feck hañ hiaa þeim ſnædt, Sigurvegarinn ſætur, Sadning þa borgar nu: Olaunad eckert lætur, Aſt hanns og Milldinn trw.

Komid, JEſus enn kallar, komid hijngad til mijn, Manneſkiur mæddar allar, Miolk kaupid og ſo Vijn; komid, fyrir alls ecki, ydur eg ſedia vil, þeir þyrſtu þar med drecki, þvi Svolun noog er til.

Trwudum øllum gefur, Andlegt Braud JEſus kiær, hvoria hann kallad hefur, Hreſsing þaa Saalinn fær, Lijkamann lijka ſedur, Lijknar Hondinn hanns blijd, Biorg Holldſins beſtu medur, Bleſſud a hverri Tijd.

Mig og Utvallda alla, a þann ſijdarſta Dag, minn JEſu muntu kalla, i meſtann Dijrdar-Hag, yr ſolltu Sorgar-Floodi, Sioo-vøtgnn mettar

þa, vid Bord þitt Guds Son goodi, i Gledi-Vist-Himmum aa.

Þa mun eg þurfa ecki, þar nockru spyria ad, Guds Son eg gladur þecki, vid Guds Bord i þeim Stad, mijns Guds Sioon mig þa sedur, mier er sio Huggun vijs, Utvolldum øllum medur, i sæll-ri Paradijs.

35. Psalmur.

Um̃ Samtal Christi vid Petur.

Ton, Eiñ HErra eg beist ætti, etc.

POstular HErrans hlijrir, þa høfdu Fæ-du neytt, Skriftin̄ eñ framar skijrir skulum þess miñast greitt, til Peturs Son Guds segier: Simon elskar þu mig, meir eñ þessir? Hañ hneigir, hier til Svør audmiuklig.

Ad eg þig Elska giori, eflaust, HErra! veitst þu, um̃ adra faatt eg mig kiori, ad þessu Sinni nu, Prisvar Jaa þar til tiaa-di, þad JEsum elskadi, eñ loksins aangrast naudi, af Spurn so tijdt heyrdi.

Med fyrstu Spurn Frelsarinn blijdur, fyrrnefndum Postula, liufur i Lyndi bijdur, Lomb sijn skuli hañ ala, og fæda sijna Saudi, St. Petri skipar, a betsta Lijfsins Braudi, baud Jesus so þrisvar.

Afneita Prisvar aadur, aumlega Petur ried, sijnum HErra, samraadur, Satans Villd Hræddslu med, hrestann i Saal og Sinni, Son Guds spyr Prisvarnu, um Elsku haans, so inni, opinnbert sijna Trw.

Hier med so hann innsetur, i Heilagt Embætti, aptur, og ei þess getur, ad hann fyrr hrasadi: Þa eg Synd mijna syrgi, sijst verdur hennar minnst, Blood JEsu hana byrgir, Brot kvitt hiaa Gudi ei finnst.

Hvoriu villt Saal mijn svara, siertu nu spurd þarad, hvort þinn Hiartans Lausnara, hafir þu riett elskad? Þu munt ei þora ad jaata, þad og lijkslegast er, þviad i margann Maata, maa finna Brest hiaa þier.

O JEsu! Elskann blijda, af Hiarta vil eg þig, Elska, og allt þad lijda, er þu villt leggia aa mig, Elska af Hiarta hreinu, af hreinum Stodugleik, ecki med Ordi einu; enn þad fer tijdt aa Reik.

Eg veit allmargir kunna, ad elska JEsum heitt, þeim vil eg þess vel unna, þad er mier siaalfum leidt, ad eg alldrei sem bæri, alldrei sem skylldugt er, heita Ast honum færi; hann þad forlaati mier.

Hvad maa skylldara heita, enn hafa þann Astkiærann, Gott allt sem giorir veita, gefa vill og þad kann, og er saa ædsti Goodi. Elska þvi JEsum Christ, so munt þu sviptast Moodi, Saal mijn, i Himna Vist.

Oss fyrri elskad hefur, Endurlausnarinn dijr,

af

af Elsku oss umvefur, enn nu hanns Milldinn skijr, oss hann elskar til Enda, elskum þvi swsir hann, fraa Elsku hanns alldrei venda, attu, þu Christinn Mann.

Af Ast til aumra Manna, Elskuginn vor JEsus, fraa Hædum Himna Ranna, hijngad a Jordu fwo, kom og Holldinu klæddist, Kvalir, Forsmaan og Deyd, hier þa hann hiaa oss mæddist, af Hiartans Elsku leid.

Ef þu hañ ecki aptur, elskar miin Saal af Trw, eins so sem er þinn Kraptur, eflaust tilbyrgir þu, hanns Astar-Brunn eilijfa, Elsku hanns færdu sijst, af þvi hann gi:rir ysa, Eilkuleysid þitt viist.

Ef þu vel ad þvi hyggur, og villt þess riett giæta, einnnn þier a þvi liggur, ad elska þinn Naunga, hann er Limur lifandi, Lausnarans, Saala miin: Hvad opt i Harma Standi, hañ lijta Auguñ þijn?

Hvor saa sem elskar eigi, af Hiarta Naungañ, a riettum Elsku Vegi, ecki framgengur hann, einga Ast hefur helldur, hann til sijns Frelsara, fraa JEsu Kiærleik felldur, finnur Skadsemd brada.

Hollds Gyrndir alldrei attu, elska, þu Christinn Mañ, nie vonda Heimsins Hattu, sem hrigga þinn Lausnarann: Ef ad þu alla Vega, umflijr slikt, Saal miin kiær, Ast JEsu eilijflega, og hier i Naad þu fær.

Lomb og Sauda-Hiord sijna, Simoni JEsus baud, ad fæda: Eikann dvijna, Elskann hañs: Lijssins Braud, Hungrudum hvorium gefur,

Hyrdir sꝏ betsti er, Lomb sijn veik ad sier vefur, Vansæra Saudi ber.

Ei lætur af ad kalla, Ástinn hanns Milldi hꝏ, fyrr enn til Himna Hallá, hann fær innleidda þa, Raust hanns sem heyra og hlijda, Himnesk Fæda giefst þar. Þess giöri eg gladur bijda, Gud allrar Myskunar.

Hyrdarar allir heita, HErranns JEsu Þioonar, þeir eiga eins ad breita, og Petri bodid var, ad fæda Herranns Hiordu, (enn hana reita sijst), med hollri Dygd hier a Jordu, a Himnum er Kaupid vijst.

Eg er sem aumur Saudur, O JESU, Hyrdir minn! veikur, hrumur, hꝏlf-daudur, hiꝏlpi mier Kraptur þinn, vyrdstu mier villtum greida, Veg þinn, so gꝏngi eg fws, og um̃ sijdir innleida, i eilijst Sauda-Hws.

36. Psalmur.

Um̃ Vodan St. Peturs Vijslarvættis, og Skipan JEsu, ad Petur skuli sier fylgia.

Ton, Guds Son kallar, komid til mijn, etc.

WJÞ Peturs Son Guds sagdi eñ, so hermir oss þad Ritningeñ, sañlega eg þier segie, ꝏdur þig siꝏlfur uppgyrdter, og geckst hvort sem ad lyndti þier, a unga Alldurs Dege.

Eñ þa þu elldist ei so sker, Eftaust þad fyrir

fyrir segi eg þier, wt unntu Arma brelda, aññar þig gyrdir, og þangad, ei sem þu villt, so JEsus kvad, hañ mun þig hrumast leida.

Þetta Simoni sagdi hañ, og somu Ordunn teikna vañ, vijst þo Petur ei villdi, med hverium Deyd, þa Hiervist hañs, hefdi og fallvallt Lijfid Stans, DRottiñ hañ dijrka skylldi.

Petur Attrædur vel þa var, vid hann framkomu Pijslernar, sem JEsus fyrir sagdi, med nidurhengdu Hofdi hann, Hiervistiñ þegar dvijna vañ, Krossfestur Lijf aflagdi.

Gæðlaus i Ungdooms Giæðlijsi, gyrdti eg mig morgu Rænglæti, og vondum Verkum vafdi, og framgieck þrætt þann illa Veg, eins sem þad siælfur villdi eg, og hvers Hollds Gyrndinn krafdi.

Alls þessa vil eg ydrast nu, Yfirboot giora i riettri Trw, og med þijdu Packlæti, minnast alltijd at Mystkun þijn, miñ Gud sem ei i Heliar Pijn, hrattst mier wr Heimsins Kiæti.

O goodi JEsu umgird mig, audmiwklega þess beidi eg þig, Linda þijnum lioomandi, Riettlætis Vellti þitt sie þad, þvi mier Rænglætum vefdu ad, i saaru Synda Standi.

Og leid mig þangad þu sem villt, þitt Raad skal jafnann af mier hyllt, i Hæðska hverskins Nauda, læðttu og DRottinn loksins mig, leidast hiedañ, so

fæi eg þig, diirkad med miinum Dauda.

HErrann Petri þa hafdi tied, hañs Piislar-Vætti, segia ried, til hanns so enn talandi: **Fylg þu mier eptir, ïñti hañ.** Athuge Bod þad Christinn Mann, sierhver i siinu Standi.

Goodum Vegviisir Ohætt er, eptir ad fylgia, hann fœrer, ey neiñ a villtum Vege: JEsu eg einganñ jafnañ fiñ, JEsus er beste Leidtogiñ, a dyñre Rootte sem Dege.

Ordsins Pienarar eiga fyrst, med allre Dygd og Hiartañs Lyst, Fylgia siinum Frelsara, i hreiñri Kienning hveria Tijd, huxandi þar uñ fyrr og siid, Uñvondun eingum spara.

Þeir sem ad Guds Ord heyra hier, af HErrañs Þienurum, jafnann ber, kappkosta, Kieñinguñe, fylgia epter: Þeir filgia þa, Frelsaranum, sem Styrk mun lia, a Leid þo lijast kunne.

J Lijferninu lijka þu, Lijfernis Ferel þijns JEsu, seta Guds Barn skylega: Hoogværd, Trw, Elsku, Hreinlifi, hiartgroona Myskun, Riettviisi, ydkadu alla Vega.

Hlijdni, Þolgiædi, Heilagleik, hia þier laattu ei fara a Reik, liwst stunda Lijtilæti, i ollu þessu utann Fleck, undann þier siaalfur JEsus gieck, i hæsta Himna Sæti.

Athuga Saal mijn einninn hier, And skotiñ lijka skipar þier; fylg þu mier, so hann segir: Þad skalltu varast, þviad hann, þeim ollum sem hann rada kann, i Fordæmingu fleigir.

Ver=

Verolldinn lijka vielar þig, vill ad þu skulir stunda sig, og fylgia Feril sijnum: O mijn Saal! fordast alltijd þad, einum JEsu þig halltu ad, a Vegum øllum þijnum.

J giegnum Sorg og siaalfann Deyd, sannlega er Guds Barna Leid, sem JEsu sinum HErra, eptirfylgia a alla Lund, Elsku hanns rækia hveria Stund, Sorg þeirra seint vill þverra.

Fylgdu þo JEsu, hvert sem hann, hier vill þig leida, Christinn Mann, ef til Lijfs eda Dauda: Hann er Vegurinn vijsastur, villist sa honum fra hverfur, a Braut eilijfra Nauda.

Hvert sem þu geingur greidann Stig, eda giørist Færdinn torvelldlig, a þijnum Eymda Vegi, æ medann JEsus er þier hia, ecki kann þig ad skada þa, hanns Fylgd er fallvollt eigi.

Enn þo ad leidi ecki mig, a Roosunum um Lijfsins Stig, Frelsarans Forsioon blijda, helldur um þraungvann Þyrne-Veg, þad allt skal giarnann lijda eg, honum fylgia og hlijda.

Og ef honum so sijnast maa, sie eg i Fylgd til Golgatha, þad skal eg giarnann giera, og Kroß hanns taka uppa mig, allt so rekia hanns Blood-Stig, sem vill hann laata vera.

Einginn Hørmung, og einginn Pijn, æ medann varir Hiervist mijn, eigi Lijf, Daudinn eigi, skal ockar Hiortu skiliaad, skiærasti JEsu, veit mier þad, og leid mig a Lijfsins Vegi.

38. Psalmur.

Um̃ Forvitni St. Peturs.

Ton, Naatturañ oll og Edli Mañs, etc.

Þegar Petre (sem aadur er mügleted,) Jesus sagde: Fylg þu mier eptir; og hañ sier, ad þessu sama Bragdi, Lærisvein bliñ, sem Lausnariñ, kiwfur heitt elska ried; hver ed og laa, hañs Briooski aa, helg Kv- olldmaaltijd þa skiedi.

Hañ sein og spyrka HErrañ vañ, hver er sáa þignum svijkia? Liooft sem Petur nu lijtur hañ, laangt ecki burtu vijkia: Hv- ad skal nu þa, þessi sem h!aa, þier geingur? Petur segir, til JEsum þar, sem þvi gaf Svar, og þañiñ Ord sijn hneigir:

Ef ad eg vil, han eiñ fyrir sig, allt til þess eg kiem, blijfi, hvad kiemur, Petur, þad vid þig? Þitt Hiarta sig ei ysi; fylg þu mier framt, fraa eptir samt, saa st um Johannem eigi. Þolgiædi med, þitt styrktu Gi- ed, þijnum aa Lijssins Vegi.

Johannem sælann segia maa, sem ad aa JEsu Briooski, um̃ Kvelld-Verds-Tijmann einn þar laa, eingvum so mætti Þiooki: HErrañ vor hann, heitt elska vañ, honum unti Sootl-Daudum, Haa-Oll-

dr Nd-

drudum, i Heiminum, Holldsins leysast fraa Naudum.

Þig hefur, Saal mijn, lijka lagt, Lausnarinn JEsu blijdi, aa sitt Briooft, þad med Sanni sagt, sarstu i morgu Strijdi, þa Huggun hanns, hafdi ei Stans, Hiarta þijnu ad svala, sem Hiartad sitt, vid Hiartad þitt, hann laadi med Ast fala.

J synni kieru Kvollds-Maaltijd, kiemur miñ Jesus goodi, til mijn, hvar Ast hanns einka blijd, ollum mig sviptir Moodi, þar aa sitt Briooft, mig leggur liooft, Lijfgiafari minn sæti, þadann Saal mijn, sijgur til sijn, Svolun, Naad og Riettlæti.

Petur forvitinn fregna vann, Frelsara vorn hiñ blijda, uñ Johannem, hvert ei sem hann, ætti Krossfesting lijda: Þessi hvad skal? Þad var hanns Tal, þeinkia (maa skie) so riedi, ad sig mest einn, HErrann vor hreinn, af heitu elskadi Giedi.

Enn DRottinn segdi einum sier, ad hann kroßfestast skylldi, af þvi uñ Johanns Utfarer, ofhnijsinn Petur villdi, Forvitnast bratt, a hvada Hatt, hann mundi Lijf sitt enda: Soddann Freisting, sem miog er krijng, Sañ-Gudhrædda nam henda.

Eingann Heilagann utann Brest, i Heiminum maa finna, ei hefur neckur Syndlaus sieft, sijst kañ þad Bol ad linna: Guds Astviner, sem Ord hañs tier, aunlega falld hafa, Hollds Veikleikenn, vid hvern Christenn, hefur so breitt aan Vafa.

Hafi þeir Stoolpar hætt skolfid, hvers skal þa vænta meiga, Riwkandi Hor og Reyr-Straaed,

med rasandi Krapta deiga ; Vier vora þvi, Otta Guds i, eigum Sæluhiælp verka, osß rijma fraa, sem orka maa, Athugalensid sterka.

Forvitni Peturs Frelsarinn, og Fijsn hier strassa nadi; varastu Madur sierhvert Sinn, siaalfs Guds þijns eptir Raadi, grenslast, þvi þier, oshætt þad er: Oransakandi Vegir, eru vijst hanns, Hugskoti Manns, hanns Doomar furdanlegir.

Lioosinu ofnær ef þu fer, eilijfrar Drottins Speki, ad þig brennir, ei Ohætt er, og hann þig burtu hreki: Þu ert Leyrinn, þad vid Smid sinn, þratta maa ei, nie segi: þvi giordir þu, mig þanninn nu? Þier kann slijkt leifast eigi.

Hvad sem Gud lætur hlotnast þier, hygg ad þvi Saal mijn blijda, siaalfur allra best sier fyrer, so sem Barn skalltu hlijda, mis-uñ ei þeim, sem hier i Heim, hann giefur Eptirlæti, laat þier hanns Raad, nægiast og Naad, naum þo þier veitist Kiæti.

Þeim sagra Josephs Kirtli kann, klædast hver Madur eigi, eñ allir Froomir eins og hann, aa þeim sijdarsta Degi, Guds Elsku naa, gefst Vegsemd þa, Gud einn þar Makt til hefur, hier vid siñ Lyd, aa hverri Tijd, hondla, sem Villd hanns krefur.

Medal Brædraña Ord þad eñ, utgleck, og hver eiñ segir: Þessi Lærsveiñ skiptur señ, Soott og Pijn, deyr alldreigi, og JEsus vañ, eckí uñ hañ, Ordum þessum ad tala: Lærisveinar, þo giordi þar, þvi-

lijkt

lijkt med sier, ad hiala

O! hvad opt giorir Ordinn hiin, Endurlausnarinn besti, afbaka eptir Illsku sijn, Omilldra Flockur vesti, Villu-Lærdoom, med vondum Room, vekia og þrætt wtbreida, einfallda Þiood, a Heliar Slood, afvega hanninn leida.

Tilkomu Dagur DRottins er, Dauda-Tijd Riett-Christenna, i JEsu deya Utvallder, allar Sorgir þa linna, vier sofnum sætt, Saaliñ er kiætt, i sialfs hanns Fadmi bliidum, i giegnum Deyd, þa liggur Leid, til Lijfs frá Heims Astrijdum.

38. Psalmur.

Uñ Opinberan Christi a Fiallinu i Galilæa, og hanns Skickan, ad Postularnir wtfæri uñ allañ Heimiñ.

Ton, Gud vor Fadir vier þockum þier, etc.

MErisveinarnir Lausnarans, lioost sem ad Skriftiñ greinir, eptir Bodi og Ordum hañs, Ellefu Lyndis hreinir, i Galilæam a eitt Fiall, wtgengu. So ei snerti Fall, þar voru þo ei einir.

Fiñ Hundrud Brædra fylgdu med, Frelsarann strax tilbadu, er þeir hofdu hann allir sied, af Fognud gledjast naadu, enn nockrir giordu efa þad, ei hafdi slijkt þo laangann Stad, ad JEsu grandt þo gadu.

Uppriſinn laata ſig ad ſiaa, Sonur Guds loſa riedi, Giædſkufwo i Galilæa, giorla nu þetta ſkiedi: Alldreige bregdaſt Heitinn hanns, hann er Drottinn Gud Sañleikans, hier af æ giefſt mier Gledi.

Haalærdra Manna Meining er, mundi Fiallid heilaga, aa hveriu birtiſt HErrann hier, hvar til viſs Rok þeir draga, aa þvi Forklaaran ſijndi ſijn, Sonur Guds fyrr enn leid hier Pijn, og allañ vorn bætti Baga.

Borg ſem ad Fialli bygd er aa, bleſsud Guds Chriſtni heitir, þar ſær þu JEſum Saal mijn ſiaa, ſem alla Gledi veitir, hann þig hreſsir, hañ þig lijfgar, Holld hañs og Blood þig nærir þar, þa Synda Þwnginn þreytir.

Af þeſsu Fialli eg mun faa, eptir Lijfid ad fara, aa Zions Fiall uppſtijga þa, og minn ſæta Lauſnara, med Utvolldum þar ollum ſiaa, i Borg Guds ſiaalfum Drottni hiaa, og ſkiærum Engla Skara.

Af Sina Fialli Iſrael, wtgiefa Drottinn nadi, Logmaalid, ſem ad Hrygd og Hel, hverium ſem einum ſpaadi, af þvi þad kunni einginn Mann, uppfylla, nie þeſs flya Bañ, Ok þeſs ſo alla þiaadi.

Af Thabor Fialli Frelſarīñ, Flock helgra Poſtulaña, wtſenda giordi uñ Heimiñ, Evangelium ſaña, ad boda og kieña allri Plood, i ſem Logmaalſins Bañi ſtood, og ſegia Kvittun Syndaña.

Allt Valld er gefid einum mier, End=

urs

urlausnarinn tiædi, a Himnum, sem ad alldrei hver, einninn a Jardar Laadi. Ad soddann riett athugudu, eptir Manndoomsins Naatturu, þess Magt JEsus þaadi.

Af þvi JEsu gafst eilijst Walld, Astkiæra Broodur mijnum, syrir mig allt hann greidir Giald, Gudi og Fodur sijnum, hann mig Woladann framfærer, fyrst hann er so nær-skylldur mier, og sviptir øllum Pijnum.

Eg er riett-dæmdur uppa hann, Ætt ockar kann eg segia, Holld af hanns Holldi: Sw med Sann, sonn Skylldsemi mun hneigia, Hiartad hanns, til ad hiaalpa mier, hanns Walld lætur ei slijta af sier, Ønd mijn, þa eg skal deya.

Af JEsu Walldi wtsendir, urdu hanns Lærisveinar, styrktir, gladdir og Hughraustir, hvørs vegna einginn kveinar, swsir hanns Skipun fylgdu umm Heim, fannst ei Tregdan hiaa nockrum þeim, þo væri ei Brautir beinar.

Ad Kienna og Skijra alla Þiood, Endurlausnarinn blijdur, umm þa vijdu Verralldar Slood, af Walldi og Myskun bijdur, helgum Postulum Heims umm Rann, hier af er liooseast vilie hann, ad tapist einginn Lijdur.

J minni Skijrn eg ordinn er, Oska-Barn Guds lifanda, Arfur Himneskur hlotnast mier, er hugg-ar nu betst minn Anda, Gledi, Fridur, Farsælld og Dijrd, sem fæst ei af nockrum hier wtskijrd. Ersd sw skal Eilijf standa.

Eg ein med ydur eñ so tier, Endurlausnarinñ sæti, allt til Veralldar Enda hier. O þa Fagnadar Kiæti! Sem hier nu odlast Saalinn mijn, sæll JEsu minn, af Nalægd þijn: O Himneskt Eptirlæti!

Eg vil Lofordid þetta þitt, þijdasti JEsu, vesia, med Trwar Hond um Hiartad mitt, Hormung so alla kefia. Þu ert minn Styrkur, Hiealp og Hlijf, Huggun, Frelsi: J Eilijft Lijf, hvedann muntu mig hefia.

O minn sæti Emanuel! O JEsu Gud og Madur! Vertu hia mier, so vegnar vel, eg verd þa fyrgiandi gladur, hia mier vertu i hverri Neyd, hia mier vertu i Lijfi og Deyd, HErrann minn hatt-lofadur.

39. Psalmur.

Um Undirbwning JEsu Christi til hañs Uppstigningar.

Ton, Hallt oss Gud vid þitt hreina Ord, etc.

Eptir sijna Upprisu hier, oss sem Riktninginñ bad segier, i Fiorutiju Daga dijr, dvaldi vor JEsus Milldi-skijr.

A þeim Dogum vor Drottiñ ried, Damsemdum og Kieñingum med, sijnum Postulum safna i Eitt. Sem vid Hiord fær einn Hyrdir breitt.

Vors

Vors sæta JEsu Sveinarner, Sorgar Stunder Fiorutijger, eptir hann hofdu Andadann, i Grofinni þa liggia vann.

J Fiorutijger Daga dijr, Drottinn vor JEsus Giædsku-hijr, aptur nam gledia alla þaa, a hvorium tijdt þeir fengu hann siaa.

Eptir Sorgina gefur Gud, Gledi, Hugsvolun og Fognud, eptir vort Stundlegt Erfidi, Eilijfa Hvijlld og Roosemi.

Ur Jerusalem vtleiddi, allra sijdarst vor Lausnari, Lærisveina, sem Letrið tiaa, liwfur allt til Bethania.

Bethania sem auglioost er, Angistar Heim Kyñi þijder, þar nærri laa nu Lausnarans, Leid, er hañ stie til Himna Ranns.

Mijn Saal, þijn alltijd liggur Leid, Lijfsins medann þu hleipur Skeid, um̃ Sorgar Vegu allmarga, upp i Dijrdar Sal Himnanna.

A Oliu-Fialllld Elskufvws, uppstijgur Drottinn vor JEsus, af hvoriu hañ til Himna fer. Huggun betstu þad gefur mier.

A þessu Fialli hafdi hañ, halldid sterkasta Bardagann, vid Daudann fyrr og Diofuls Magt, og daa samlega þa undirlagt.

Oss hvad hann feck þa afrekad, i þessum nu hañ byrtir Stad, sem er Himna-For Heimi fraa, hverium̃ er Nafn hanns trwa aa.

A Fialli þessu Frelsarinn, fyrr hafdi Tijdum

Natt-

Natt-Stad sinn, og sinum Bænum vthellt þar, adur enn leid hann Piislernar.

Hefur Sannlega HErrann þa, Himna-Før sijna minnst þar a, og þvi swari uppbyriad, allar Piislir i þessum Stad.

Af þvi Diirdlegur upp nu stie, Endurlausnariñ blessadi, med Sigur-Hroosan i Himna Diird, hver alldrei verda kann vtskijrd.

Andleg Himna-For Eflaust er, ad bidia Gud a Jordu hier, þvi þa er Hiartad Himnum a, HErranum JEsu sialfum hia.

Sa þad giorir, viist hefur hann, Himnariiki a allann Sann, i siinu Hiarta, hvar ed fws, Herbergi tekur sier JEsus.

Bæninn hefur i Himininn, Hiartad, sem fadmar Drottinn sinn, i hanns Skaut sig innleggur þar, odlast so Traust hanns Miskunar.

Forr eñ Herrañ til Himna foor, hañs nam eñ byrtast Elskañ stoor, vid Postulana, hverja hañ, med Hiartans Astsemd kvedia vañ.

Med lyptum Høndum Himnum ad; Herrañ vor JEsus giordi þad, og blessade þa alla señ, eilijfur Diirdar Kongureñ.

Af JEsu Hondum Blessan berst, bijtest og iafnann vtdeilest, øllum Trwudum: Einn þeim hañ, Abrahams Blessan veita kann.

Af Blessudum Særum Handa hanns, hiingad

ad Jord til Syndugs Mañs, þeim Lijffins Bruñum framflioota, fegurstu Straumar Blessana.

J Lijfi og Dauda eru hier, O JEsu! Pijnar Hendur mier, Blessan, Huggun og Hiælpræde, ad Himnum þær eg gladur sie.

J Lijfi og Dauda eg bid þig, i Þijnum Hondum geymdu mig, þa eg dey Herra Hondinn þijn, i Himna-Vist taki Saalu mijn.

40. Psalmur.

Uñ sialfa Uppstigninguna, og Sess JEsu, til Guds Hægri Handar.

Med Himna Lag.

EPtir þad JEsus hafdi hradt, Heilaga Lærisveina kvadt, vid þa skylldi, og var þad Siñ, med Vegsemd hærstu uppnumiñ.

Þeim Asiaaendum eitt Sky hañ, frá Augum þeirra taka vañ, i Himiniñ so upp þa foor, Endurlausnariñ JEsus vor.

Til Hægri Handar Himnum á, hærsta Guds situr. Vegsemd þa, af Adam komiñ eingiñ Mann, adur nie sijdañ hlioota vañ.

Athuga, Saal mijn, aattu hier, Endurlausnariñ stiginn er, upp til Himnanna af Jordu, eptir Manndooms sins Naatturu.

Eptir Guddooms sins Edli hann, Upphefd neina

ei hliodta vann, hannn var Gud hærstur Himnum a, Hefd kunni einga meiri ad faa.

O! Hvad gledur mig aumann þad, ad i Himneskann Dyrdar-Stad, Holld mitt i Christo hefid er, hvers eg mma lijka vænta mier.

Hofud mitt JEsus, HErrann minn, i Himna Dijrd er uppstygiinn, mier hanns Lim einninn hlotnast a, Hofdi mijnu þar vera hiaa.

Upp ad Himnenum i Skye, Auglioslega vor Drottinn stie, Valld og Dijrd JEsu vottast hier, Vagn hanns til Himins Skyid er.

Eg þegar lypti Augum mijn, i Skyinn, Drottinn minn, til þijn, iafnann giori eg ad þeynkia þa, þig mun eg gladur lijta faa.

Aptur koma a Effsta Dag, i Skyunum med Dijrdar-Hag, hafandi Virding Wolduga, og Veglega Samfylgd Englanna.

Ad eg verdi þa vidbwinn, veiti mier helgur Andi þinn, og med þier sialfum Sigri ad naa, sætasti JEsu, Himnum a.

Nidur af Himnum hijngad kom, HErrann JEsus i Faatækdoom, og i Þioons Mynd hier umgeckst hann, a Jordu medann dvelia vann.

Enn til Himins hann uppstijgur, aptur sem HErra Dijrdlegur. Soddann Vijti vid Born sijn hier, Blessadur Drottinn enn giorer.

Af Þioonum gioir Herra hann, af Hrygdarfullum, Gladværann, af Kross-þiokudum Eymda frij, Ast hanns og Naad so skickar þvi.

J skapadann Himin ecki er, a hvorium lioomar Stiarna Her, Endurlausnarinn uppstijginn, oss sem hoost kienner Ritninginn.

J Eilijfann Himin, Eilijst Hws, inngeck Frelsarinn vor JEsus, i þa Tialldbwd, hver eigi er, af Hondum bygd, sem Skriftinn tier.

Þessi Himin er Hefd og Dijrd, hver alldrei verdur noog wtskijrd, Utvalldra Stadur Eilijfur, Eilijf Gledi og Fognudur.

Adam lokad aptur fyrst, aumlega þa hann syndgadist, Himninum fyrir ollum oss: Eilijft so mistum Dijrdar Hnoss.

Sa annar Adam af Himne, i sinni Dijrd nær þangad stie, upplauk Himnenum ollum oss: Eilijft so hreppum Dijrdar-Hnoss

J þa Sælunnar Sælu Vist, senn leid mig Herra JEsu Christ, i Voninni er eg hiaa þier, a Himnum, medann þad ei sker.

Þar lifa allir Utvalldir, Englum Heilogum samlijkir, i Dyrdinni sem alldrei dvijn, einginn snertir þa Hryggd nie Pijn.

Ei hefur nockurt Auga sied, ei nockurs Hiarta fullskiled, hvad stoora Gledi Himnum a, hiaa Gudi Utvalldir þar faa.

Enn skallt þu Saal mijn athuga, um JEsum Christ þinn Frelsara, ad til Guds hægri Handar hann, a Himnum situr, þo sem Mann.

Gud er einn Andi og til Sanns, ei hefur Holld nie Limi Manns, Almættis Stioorn hanns Eilijf

er, ædsta Guds Hond, sem Skriftinn tier.

J þeirri Stioorn ad Eilijfu, eptir Mannlegre Natturu, rædur JEsus, hvörs eingum ann, allstadar nærverandi Mann.

J Himins og Jardar hverium Stad, og Helviiti eins giorir þad, eptir Manndoomsins Megt, sem er, meddeild honum; þar ei af ber.

Gled þig nu, Saal mijn, gled þig hier, Guds Sonur sem þinn Broodir er, a Himni og Jordu hann stioornar, hann er og med þier allstadar.

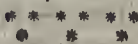
Oteliande Guds Engla Her, Efalaust hefur fylgst med þier, þegar þig hoofst i Himininn, med hærstri Vegsemd, JEsu minn.

Nær eg helld mijna Himna-Ferd, hiedann þa burtkalladur verd, ædstur mijns Jesu Engla-Her, ei mun þa verda laangt fraa mier.

Mijna Ond þeir medtaka þa, mædst sem ad hefur Jordu a, i Abrahams Skaut þeir bera blijdt, hvar bwid er Sælu Plaatzid frijdt.

O Sæti JEsu! Innleid mig, um þad af Hiarta beidi eg þig, þa endast Stundleg Eymdiin mijn, i Evarandi Dijrd til þijn.

Heidur, Speki, Valld, Vegsemd, Dijrd, Vitska, Styrkur og Lofgiord skijrd, sie þier O! JESU CHRJSTE klaar,
Kongur Dijrdar um Eilijf
Ar, Amen.

Elsk

EJNN PSALMUR

Ut af

Upprisu Historiunni;

Ordtur af

Saal. Sr. Hallgrijme Peturssyne.

Ton, Giædskurijkasti Græðari minn.

Hiartad fagnar og Hugur minn, HErrañ Jesus er upprisiñ, Kvool þo aa Krossi ætti, aarla Sunnudags er þad skied, aadur eñ Sooliñ liisa ried, af Guds Dijrdar Almætti, þydur, frijdur Engill kemur, Kraptinn fremur, klaart eg greini, af Grosinni velltir þeim stoora Steini.

Jardskiaalfti mestur skiedi þar, skiærasta Liooma Engill bar, Vardmenn þa soddañ saau, Otta myklum yfir þa sloo, Afl og Styrkleika fraa þeim droo, lijka sem daudir laau, þegar, Vegar, Lioosid skapta, Lijfsins Krapta loksins feingu, heim i Borgina hrygg ver geingu.

Hofud-Prestana hittu senn, hermdu oll þessi Tijdindenn, hinir þeim hietu Gaafum. Segid, ad Lærisveinarner, sooktu Lijkamann burt med sier, þegar vier þreittir svaafum; hradir, gladir, Giallbid þiggia, þar ad hyggia, sijdann sogdu, lijka sem Judar þeim Raadinn logdu.

Adur enn Dagurinn upprann klaar, wtgeingu af Stadnum Kvinnur þriaar, Maria Magdalena,

Moodir Jacobs hins minna var, med þeim lijka Salome þar, þær hugdust Christo þiena, hryggvar, dyggvar, Lausnarans villdu, ad liwsri Skylldu, Lijkid smyria, hvor ried adra þa hlioott ad spyria:

Hver mun burt vellta hördum Stein? Hindrar sa oss œ marga Grein: þegar sein litu þanngad, opinn stood Grof, enn Engill var, alhvijtu klædd-ur Lijni þar, Hrædsla ried Hiartad fanga, hlioodar, moodar, hryggvar Kvinnur, sagdi spiñur: syrgid eigi, uppriśinn JEsum eg ydur segi.

Kvinnurnar gladar geingu heim, Grædarinn JEsus mætti þeim, segiandi: Verid sælar, þær siellu sijdann fram til Sanns, œ Fœtur kystu Lausnarans, hañ ried hijrlega ad mæla: Eg bid, ad þid, mijnum blijdum, Brædrum þijdum, brætt þad innid: i Galilæa þier fyrst mig finnid.

Magdalena œ medañ ser, miog flioott þanngad sem Petur er, og Johañes med honum, sagdi: Lijkamañ sælastañ, sica hvergi eg nie fiña kañ, burt tekiñ væri hañ vonum, bædir, þioadir, undrast hetta, er þad frietta, og œn Tafar, wt þanngad geingu nu oll til Grafar.

Fyrstur Johañes frañkom þar, sornam ad Grefiñ opið var, Petur þa greidt iñgeingur, sa þar lögd Lijnklæd-iñ mijwk, lijka og JEsu Sveita Dwk, Forundran af þvi seingu, allskioott, og skioott, aptur snwa, og þvi trwa ollu ad soñu, burt muni Lijkid borid af Möñum.

MEvandi Maria wti stood, iñ i Grofina horfdi Fliood, Englum tveim gaf ad Giætur, vard hún nu hrædd, og vid-leit þa, Vaktaran Gardsins hugdist sia, hañ spyr strax: hvad hun grætur? Huñ kvad: hellst þad, miñ HErra þijd-ur,

ur, Hiartans blijdur, hier finst eigi, Efnid Sorgar eg þad segi.

Hafir þu bor'd hañ burt med þier, bid eg ad HErra seg-ir mier, so ad hañ þangad sæki, Madurinn svarar: Maria! Meistari sagdi hun aptur þa, ei leifdi oß sier tæki, vll Hrygd og Stygd, snijst i Gledi, skiott þad skiedi, er Christum kiendi: þeim til Postula hana sendi.

Hun kom strax og þeim kungiørde, Christur af Dauda risiñ sie, Atburdi alla sagdi, hinar Konurnar herindu med, hefdu þær lijka Jesum sied, Lijfs og i lifsu Bragdi. Þetta, rietta, Villu hielldu, Hug sin hrelldu, HErrans Sveinar, Sioon Hversingar þad søgdu einar.

Til Emaus geingu einir tveir, um HErrans Pijnu tala þeir, þad skiedi a þessum Degi, eñ so til bar, sem segi eg fra, sialfur JEsus nalægdist þa, þo ad hañ þecktu eigi. Hañ spyr, Hug-kyr, hvada Hialed, Hrygdar Taled, hafed Brædur? Cleophas ansar med klockri Rædu:

Ertu eñ so Okiendur Mañ, i Jerusalem, ad Giørning þañ, sem er fyrir skømmu skiedur, veitstu ecki? Eñ hañ spyr ad, honum Cleophas sagdi þad, JEsus sem oß var medur, hædstur, ædstur, af Spadooms Ordum, og Giædsku Giørdum, fyrir Gudi og Mønum, a Krossi deyddur, þad sialfir søñum.

Eñ nu i Morgun arla viist, adur eñ fieck af Degi lijst, Kvinnar fra oß utgeingu, lifandi søgdust lijta hañ, lijklegt þad eingum virdast kañ, Felmtur þvi aller feingu, Heymska, Gleymska, kvad þa bæda, Kongur Dauda, kiendi sijdañ, Christur so hefdi hlotid ad lijda.

Alla Ritning utleggia ried, opnadi þeirra Hugskot med, Skriftina gløggt so skilia, Kauptunid allir nalgast nu, nær þvi endud var Leidiñ sv, gaunga lietst leingra vilia, beiddu, neyddu, Christ ad bijda, kvada lijda a Kvølldid nærsta, iñ med þeim geingur Milldiñ hærsta.

Settist til Bords og Braudid þar, blessadi, sem hanns Sidur var, og sijdañ ad þeim rietti, badir i señ hañ þeck-

tu

tu þa, þeirra Sioonum hvarf burtu fraa, Harmi wr Huga liettu, hradir, gladir, Poſtulum hinum, HErrans Vinum, hier fraa ſøgdu, eingañ Trwnad þeir aa þad løgdu.

A ſømu Stundu þad ſo til bar, ſialfur JEſus var komiñ þar; og midt i Midiu ſtendur, þeim Oſkar Fridar þeſſu næſt, þa var Dyrunum apturlæſt, ſiaa liet aa ſijnar Hendur: Eñ þeir, þvi meir, urdu ſegnir, Ottaſlegnir, og þvi trwa, Graat riedi øllum i Gledi ſnwa.

Ecki var Thomas þa med þeim, eñ þegar ſeirna hañ kom heim, þeir ſøgdu allt hid ſaña, alldrei trwi eg hañ anſa ried, utañ ad Nagla Føriñ ſied, ſaai med Fijngri kaña, lidu, bidu, aatta Dagar, Dyrdar hagar, DRottiñ ſætur, ad luktum Dyrum kom milldur mætur.

Hiaa þeim ſtood HErrañ hijr i Mid, hier nærſt Thomam ſo ræddi vid, og vill hañ verdi gladur, i Nagla Føriñ laat Fingur þiñ, ſliott legg mier Hønd i Sijdu iñ, verþ ecki Vantrwadur: DRottiñ, Gud miñ, ſagdi dyggur, Trwar tryggur, Tvijburiñ frijdur: aptur JEſus þa anſar blijdur:

Sañlega Thoma trwdir þu, Tilſynd miſn þeſſu oll nu, og eg eñ framar ſegi: ſæll er ſaa hver mig ſier ei hier, ſamt þo af Hiarta treyſtir mier, Huggun ſo hlioota megi. Fleiri, meiri, Jardteikn hrein, fyrir ſijnum Sveinum, ſijdar giørdi, øll þo ad greind hier ecki verdi.

Vid Genezareth Vatnid braatt, voru þeir þa ad Fiſkidraatt, eñ ſig opiñberadi, Petur adſpurdur þriſvar þar, þvi jaatadi, ſem vonlegt var, ad hañ JEſum elſkadi, bijdur, þijdur, Lijfſins Braudi, ſijna Saudi, Simon fæddi, ñu hañs Dauda og Utfør ræddi.

Fiørutiju Daga DRottiñ ried, dveliaſt hier Læriſveinum med, eptir Uppriſu dijra, til Himna upp ſijdañ hiedañ ſtie, hiaa Hønd Fødurs Almaattugre, ſitur vor Hiaalpiñ hijra. Amen, Amen, allar Tijder, loſs Lijder Lauſnarañ gooda, hønum ſkal jafnañ Heidurinn bioода.

Þeir

Registur
yfir þessa Upprisu Psalma.

A

AD læstri Hurd komi Lausnarinn, 65.
Aldur er greint ad giordu tvelr, 52.
Angradar Kvinnur Anna ad Sinn, 31.
Arla sem eg nam greina, 8.
Atta Dogum, sem Ord Guds tiar, 86.

B

Blessadur Engill, eins sem er, 34.

E

Eg vil, minn JEsu, annad Sinn, 4.
Eptir sijna Upprisu hier, 110.
Eptir þad JEsus hafdi hradt, 113.

F

Fraa Borginni med Hrigdar Hag, 42.

G

Gudspiollinn segia; Herrann hijr, 44.

H

Heidnir Strijds-Menn, sem Historian, 40.
Herrann JEsus, ad hugga frvs, 68.
Herrann vor JEsus hugga ried, 70.

J

J Upprisu JEsu eg vijst finn, 13.

K

Kvinnurnar gladar gengu heim, 37.
Kvinnurnar grætnar gengu, 20.
Kvinnurnar komu bradt. 18.

L

Lausnarans Lærisveinar, litu. 48.
Lærisveinarnir Lausnarans, liost 107.
Lærisveinarnir, Lausnarinn med, 55.
Lærisveinar, sem ædur er, 59.
Lærisveinar, sem sagt er fraa, 63.

M

Maria ecki finna feck, 62.
Maria Magdalena, miin Ord 23.
Med Fridarins Heilsan Frelsarinn, 81.

O

Ok Fridarins i annad Sinn, 78.

P

Postular svinnir svara, 93.
Postular Herranns hijrir, 97.

T

Til Peturs Son Guds sagdi enn, 100.

V U

Vid Grofina, sem greindt var fyrr, 29.
Vid Tiberias Sioo-Sijdu, 91.
Upprijs, mijn Sæl, þvi upprisinn, 1.
Utgengnar af Borginni, 10.

Þ

Þa JEsus uppreis, ofannstie, 15.
Þegar JEsus Fridinn færdi, 73.
Þegar Herrann, sem hefi eg tied, 75.
Þegar Herrann vor Himnum fraa, 84.
Þegar Lausnarinn Lijda, 88.
Þegar Petri, sem ædur er, 104.

